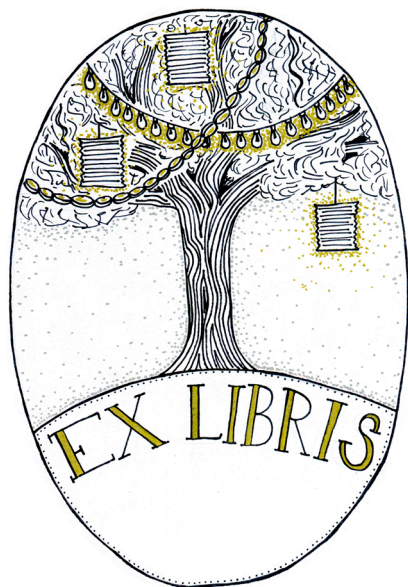

Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2022

tentokrát na téma

Aby ze světa nevymizela radost

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže
červen 2022*

*Píšu povídky, píšu básně...
a Ex-libris 2022*

tentokrát na téma

*Aby ze světa
nevymizela radost*

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2022

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

*„Mladí potřebují radost a lásku, dospělí práci a přátelství,
staří mír a pokoj.“
Konfucius*

Milí přátelé, milí mladí autoři,
dostává se vám do rukou sborníček toho nejlepšího, co přinesla letošní literární soutěž **Píšu povídky, píšu básně...** a výtvarná soutěž **Ex-libris 2022**, tentokrát na téma **Aby ze světa nevymizela radost**.

A my jsme se ptali: Co je to radost? Jak vykouzlit radost? Má smysl se radovat? Život na šťastné planetě... Když se radost vytrácí... Návod na šťastný život... Radost mění životy... Ztratila se radost... **Odpovědi a vhled do radostných dětských duší nabízí následující stránky.**

Do 24. ročníku literární soutěže přispělo 239 mladých autorů z celkem 31 škol. V literární soutěži práce posoudily porotkyně Lenka Burešová, Olga Švecová a knihovnice Anna, Bronislava, Hana a Mirka.

Každým rokem sborníček doplňují také vítězné výtvarné práce soutěže **Ex-libris**, kterých do letošního ročníku dorazilo celkem 165. Porota, ve které zasedli sběratelé ex-libris, výtvarníci i milovníci umění Silvia Kupcová, Ladislav Bednařík, Jaroslav Hrabec, František Petrák, Jaroslav Tvrdoň a Libor Vodička vybrala desítku nejlepších.

Všem členům poroty za jejich nelehkou práci moc a moc děkujeme a mladým autorům a výtvarníkům i tentokrát vzkazujeme: „Pokud se nenajdete mezi oceněnými, nevzdávejte to a pište a tvořte dál!“

*„Radost a smích jsou důležité k životu... smějme se.“
Viktorka, 5. třída*

1. kategorie – 1. – 3. třídy – poezie

- 1. místo** Adéla Fůsková, 3. třída ZŠ a MŠ Jarošov Uherské Hradiště
- 2. místo** Anastázie Ševčíková, 2. třída ZŠ Velehrad *
- 3. místo** Gabriela Gregárková, 2. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz

1. kategorie – 1. – 3. třídy – próza

- 1. místo** Sara Nevo, 2. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště *
- 2. místo** Lucie Otrusíniková, 2. třída ZŠ a MŠ Jarošov Uherské Hradiště
- 3. místo** Ella Čevelová, 2. třída ZŠ Velehrad

2. kategorie – 4. – 5. třídy – poezie

- 1. místo** Robin Kubiš, 5. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz
- 2. místo** Klára Volaříková, 5. třída ZŠ Bystrice pod Lopeníkem
- 3. místo** Barbora Bartoňová, 5. třída ZŠ Polešovice *
- čestné uznání** Ema Fadljevičová, 5. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz
- čestné uznání** Matyas Révay, 5. třída ZŠ Podolí

2. kategorie – 4. – 5. třídy – próza

- 1. místo** Veronika Lesová, 4. třída ZŠ Tupesy *
- 2. místo** Justýna Žádníková, 5. třída ZŠ Polešovice *
- 3. místo** Markéta Pokoráková, 5. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště
- čestné uznání** Martin Šafař, 5. třída ZŠ T. G. Masaryka Uherské Hradiště
- čestné uznání** Justýna Hermanová, 5. třída ZŠ Horní Němčí

3. kategorie – 6. – 7. třídy – poezie

- 1. místo** Vojtěch Malina, sekunda Gymnázium Uherské Hradiště
- 2. místo** Aneta Ringová, 7. třída Academic School Uherské Hradiště *
- 3. místo** Vilém Beníček, 7. třída ZŠ J. Bublíka Bánov
- čestné uznání** Richard Doubrava, 7. třída ZŠ F. Horenského Boršice

3. kategorie – 6. – 7. třídy – próza

- 1. místo** Jiří Miškar, 12 let, ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice
- 2. místo** Klára Pernicová, 6. třída ZŠ F. Horenského Boršice
- 3. místo** Emma Markvartová, sekunda Gymnázium Uherské Hradiště
- čestné uznání** Adéla Geryšerová, 7. třída ZŠ a MŠ Osvětímayo

4. kategorie – 8. – 9. třídy – poezie

1. místo Jakub Láska, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště
2. místo Dagmar Vráblíková, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod
3. místo Kryštof Vaněk, kvinta Gymnázium Ladislava Jaroše Holešov

4. kategorie – 8. – 9. třídy – próza

1. místo Eliška Tomaňová, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště
 2. místo Tereza Pernicová, 8. třída ZŠ F. Horenského Boršice
 3. místo Karolína Horková, 8. třída ZŠ F. Horenského Boršice *
- čestné uznání Viola Drobilová, 9. třída ZŠ Polešovice
čestné uznání Lucie Kovářová, 9. třída ZŠ Vlčnov
čestné uznání Lukáš Synčák, 8. třída ZŠ Šumice
čestné uznání František Šústek, 8. třída ZŠ Velehrad

5. kategorie – komiks

1. místo Emma Vystrčilová, 7. třída ZŠ J. Bublíka Bánov
 2. místo Jakub Jandásek, 11 let, ZŠ a MŠ Jarošov Uherské Hradiště
 3. místo Natálie Krutá, 5. třída ZŠ T. G. Masaryka Uherské Hradiště *
- čestné uznání Natálie Pochylá, 8. třída ZŠ Větrná Uherské Hradiště
čestné uznání Kateřina Vlachynská, 8. třída ZŠ Větrná Uherské Hradiště

* = práce byla oceněna také v krajském kole

Ex-libris 2022 – kategorie mladších žáků

Ella Mikulčíková, 5. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště
Terezie Lůčná, 11 let, ZUŠ Uherské Hradiště
Karolína Miklendová, 8 let, ZUŠ Uherské Hradiště
Jonáš Kuřimský, 9 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Ex-libris 2022 – kategorie starších žáků

Adéla Hastíková, 9. třída ZŠ Staré Město
Alexandra Hendrychová, 14 let, ZUŠ Uherské Hradiště
Kateřina Čoupková, tercie Gymnázium Uherské Hradiště
Natálie Geryšerová, 7. třída ZŠ Staré Město
Zuzana Husaříková, 9. třída ZŠ Staré Město

Ex-libris 2022 – kategorie dospělí

Zdeňka Svobodová
Magdalena Vandurková

1. kategorie – 1.– 3. třídy – poezie

Jestli radost zmizí...

Adéla Fůsková, 3. třída ZŠ a MŠ Jarošov

Jestli radost zmizí,
tak se nám nebude chtít pracovat.
A to by znamenalo,
že by se nám nechtělo malovat.
Malovat obrazy a pokoje,
sekat dříví, séci trávu,
čistit stoly v obýváku,
dojit ovce, dojit krávu.
Nebude se nám chtít jít ven,
a doma bychom byli celý den.
Možná i rok nebo dva,
třeba i celý život, snad.
Proto musí být RADOST!

Jelen Elen

Žil byl jeden jelen
a ten se jmenoval Elen.
A ten jelen Elen dnes
chtěl poznat celý velký les.

Vyšel tedy na kopec,
kde byl velký jirovec.
Potkal tady Marušku
– puntíkatou berušku.

Maruška byla moc ráda,
že potkala kamaráda.
Jelen Elen každý den
s Maruškou pak chodil ven.

Máma v kuchyni

Anastázie Ševčíková, 2. třída ZŠ Velehrad

Moje máma ráda vaří,
jídlo se jí vždycky zdaří.
V kuchyni to různě voní,
mnoho vůní se tam honí.

Hořká, sladká, kyselá,
máma buchty udělá.
Pondělí – den na kočku,
máma peče vánočku.

V úterý je dlouhý den,
v kuchyni to voní jen.
Uděláme topinky,
ty nej – jsou naší maminky.

Ve středu nám slunko svítí,
natrhám mamince kvítí.
Za všechny ty dobroty
z pondělí až soboty.

Alexandra Hendrychová, 14 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Štěstí a radost

Gabriela Gregárková, 2. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz

Štěstí a radost přináší
v životě se nadnáší,
v žití nemůže nebýt,
zkusme ten smutek přebít.
Dopřejme štěstíčko drahé,
co nosíme v srdci stále,
učitelce, babičce,
taky mamince a tetičce...

Hudební radosti

Noty, noty, notičky
jsou to naše zbraničky.
Na hudebním nástroji
jsou důležité,
jak v kuchyni kastrolky.
A notová osnova
umí dobře losovat,
vylosuje si notičku
a přidá k ní písničku.
Houslový klíč vždy pomůže,
na osnově však chybět nemůže.
A když chybí,
tak o písničku přijde hodně lidí.

Zdeňka Svobodová

1. kategorie – 1.– 3. třídy – próza

Radmila

Sara Nevo, 2. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Žila byla jedna holčička jménem Radmila. Radmila byla pořád smutná.

Její rodiče ji vzali do cirkusu, ale nepomohlo to. Radmila přišla domů a povídala svému plyšovému medvídkovi: „Ty se máš, ty máš úsměv přišitý na tvář. Ale nám lidem se může změnit na smutek, třeba jako mně.“ Najednou se ozvalo z kuchyně: „Radmilo, večeře!“ Tak Radmila šla. Na večeři měli knedlíky. Mňam! Po večeři si umyla zuby, oblékla se do pyžama a potom šla do postýlky. Tátinek jí dal pusu na dobrou noc. Ale Radmila pořád nemohla usnout. Víte proč? Protože ji trápil ten smutek.

Najednou Radmila něco zaslechla. Co to mohlo být? Vzala si baterku a šla na průzkum svého pokoje. Už prohledala skoro celý pokoj a pořád nic. Zrovna, když si řekla, že půjde do postele, tak o něco zakopla. Podívala se za sebe a co to neviděla! Její hračky si povídaly a litovaly Radmilu. Panenka povídala: „Chudinka Radmila, ona je pořád smutná.“ Najednou si hračky všimly Radmily, všechny se polekaly, ale hned se uklidnily. Radmila opatrně a sekaně řekla: „Vy, vy, vy jste moje hračky?“ Hračky přikývly. Medvídek řekl: „A navíc jsme už vymysleli, no, spíš, já jsem vymyslel, jak se zbavíš smutku.“

„Fakt!“ vyhrkne Radmila.

„Viš, že máš hrací cirkus?“ pokračoval medvídek. „Když spíš, je to opravdový cirkus pro hračky. Tak bychom tě tam mohli vzít. Tedy, ten cirkus by mohl dělat nějaké představení venku, protože do stanu by ses nevezla.“

„Ale, Medvídku!“ řekla Radmila, „rodiče mě už vzali do cirkusu a nepomohlo to!“

„Ale ten náš cirkus je lepší!“ řekla natahovací myška. Tak tam šli a když skončilo představení, Radmila měla obrovský úsměv na tváři, tak jako její medvídek. A když ráno maminka uviděla Radmilu, byla tak šťastná, že plakala radostí.

Dnes je Radmila doktorkou v lázních a léčí smutné děti.

Z čeho mám radost

Lucie Otrusíniková, 2. třída ZŠ a MŠ Jarošov Uherské Hradiště

Mám radost ze spousty věcí. Potěší mě návštěva, pěkný dárek a taky zvířátka, nejvíc kočičky.

Mám ráda sníh, letní prázdniny, koupání, zmrzlinu a když si se mnou bráška hraje s balónekem.

Mám radost, když se se mnou maminka pomazlí a pochválí mě.

Ellinka a kamarádi

Ella Čevelová, 2. třída ZŠ Velehrad

Byla jednou jedna Ellinka. A ona zaťukala na strom. Z něho vyšlo jedno stvoření, které se jmenovalo Kytička. Ellinka se moc lekla, ale potom se podívala blíž a protřela si oči.

Kytička řekla: „Neboj, já jsem hledala nějakou kamarádku. Budeš se mnou kamarádka?“ „Jasně, já jsem taky hledala kamarádku. Tak už jsem ji našla!“

Tak se vydaly do lesa a Ellinka si všimla, že z hnízda spadl ptáček. Tak ho zvedla a potom šli dál. Potkaly dalšího kamaráda. Jmenoval se Kaštánek. Kytička řekla: „Uděláme si svoji partu?“ „Tak jo,“ řekla Ella. Tak si vytvořili svoji partu a byli moc rádi. Pak potkali ještě kočku. Společně se domluvili, že si udělají svoji skrýš. Společně ji postavili a moc se jim líbila. Potom šli do obchodu a koupili si tam spacáky, a jak se vrátili do své skrýše, byla už noc.

Ráno se probudili a šli na snídani. Po snídani šli sbírat hříby. Pak si udělali z hřibů polévku. Tak tu polévku snědli a moc se jim povedla. Potom si zahráli hru, pak druhou a další a měli se spolu moc dobře. Zažili ještě hodně různé zábavy. Byli třeba na hřišti nebo v restauraci.

Také pomohli ztracenému ptáčkovi. Vzáli ho do skrýše na noc a přitom zjistili, že je nemocný. A když bylo ráno, tak byl ptáček zdravý. Tak ho vypustili ven. Když ho vypustili ven, tak Ella řekla: „Nepůjdeme na cvičební hřiště?“ „Tak jo,“ řekla kytička. Tak šli na to hřiště, aby si tam pořádně zacvičili. Když začali cvičit, tak šli první na tyč.

A žili šťastně až do smrti.

Natálie Geryšerová, 7. třída, ZŠ Staré Město

2. kategorie – 4.– 5. třídy – poezie

Kdyby se ze světa vytratila radost

Robin Kubiš, 5. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz

Kdyby se ze světa vytratila radost,
měl bych na srdci velkou starost.
Už nikdy bych neviděl tu pořádnou zimu,
z které mívám někdy i rýmu.

Sněhové vločky k zemi padají,
na zmrzlé trávě chvíli čekají,
vítr je pěkně prohání,
jak létají, tak se setkají.

Děti na velkou louku uhání,
v dálce jde slyšet veselé zpívání,
to asi zpívá meluzína,
co vletěla k nám do komína.

Sněhulák se na kopci směje,
až se pod kopcem dělají závěje.
Mráz maluje na okna,
až se mu ruka zamotá.
Jezero se zakryje ledem,
my na něm bruslit budem.

Sněhová královna na saních sedí.
Co vidí?
Asi vidí hromadu lidí,
jak sníh nohama hladí.

Už bych nikdy nejezdil na saních,
už bych neviděl blýskavý sních.
Kdyby se ze světa vytratila radost,
neužil bych si zimy dost.

Karolína Miklendorfá, 8 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Aby ze světa nevymizela radost

Klára Volaříková, 5. třída ZŠ Bystřice pod Lopeníkem

Co jsou vlastně radosti,
dělají je maličkosti nebo starosti?
Pro každého
znamená radost něco jiného.

Pro dítě je to mateřská láska,
pro rodiče je dítě vždy sázka.
Babičce a dědečkovi radostí je zdraví,
o starých časech rádi povídají.

Pro kadeřnici dlouhé vlasy,
které ostříhá do neuvěřitelné krásy.
Učitelce velkou radostí
jsou děti plné vědomostí.

Radosti není nikdy dost,
v životě lidském je to vzácný skvost.
Děkuji, že jste poslouchali bedlivě,
loučím se s vámi uctivě.

Radost je rodina

Barbora Bartoňová, 5. třída ZŠ Polešovice

Když raduje se myšička,
má plnou pusu zrníčka.
Když raduje se kočička,
krásně ti vrní do srdíčka.
Když raduje se pejsek,
skotačí jak rejsek.
Když raduje se kůň,
přeskočí i tůň.

Když se dítě raduje,
hned kolem poskakuje.
Když raduje se maminka,
zvlní se jí pusinka
do úsměvu krásného
a pro mě tak milého.
Když raduje se tatínek,
je milý jak Hurvínek.

Když raduji se já
a jdu s kamarády ven,
to jsem celá svá,
když spolu někam jdem.
A nejvíc mě dojíhá,
když raduje se celá rodina.

Terezie Lúčná, 11 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Kdyby se ze země vytratila radost

Emá Fadjjevičová, 5. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz

Když tu není radost,
je tu smutek velký

ani smích nikdo neslyší,
jenom pláč lidí.

Nikdo se nesměje,
jenom se někdo mračí,

radost je poklad,
když ho někdo vezme,
je to temnota,

radost tu není napořád.

Někdy musí zmizet,
jinak to není život.

Radost

Matyas Révay, 5. třída ZŠ Podolí

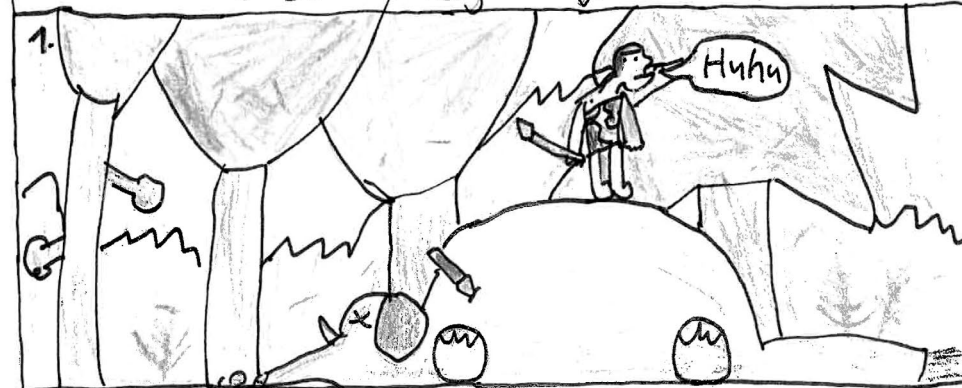
Je pochodeň v temném světě,
vše kolem ní krásně kvete,
je kapkou vody pro suché květy,
není sama jako Yetti.

I ten Yetti radost má,
že si ticha užívá.
Její světlo všude svítí,
proč se jí pak někdo štítí?

Já si píšu tyhle verše,
svědomí mě však nekouše.
Já jsem rád za to, co mám,
radosti si užívám.

JAK VZNIKLA RADOST

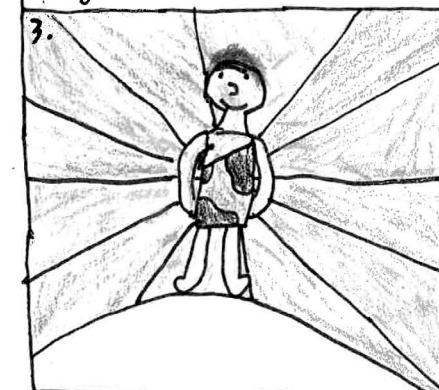
Když dávno před miliony let člověk neměl vyjadřovat pocity
a neměl etnu. Ani třeba při loveckém úspěchu se člověk
nijak nevyjádřil. Vždy to vypadalo takhle:

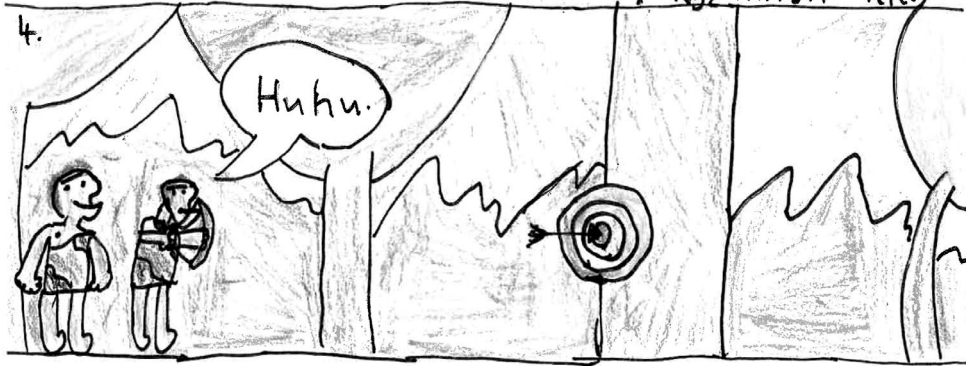
Opavdu! Bylo to tak? Do konce se
tak lidé i domlouvali. Jak? To
vám tady asi neřeknu.

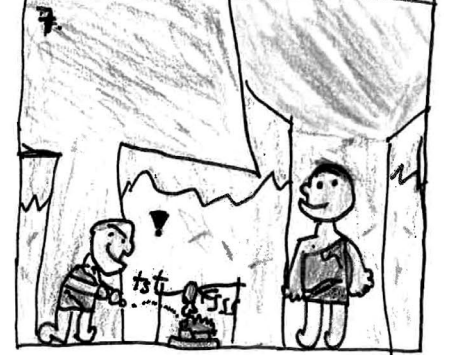
Zpátky k příběhu. Lidé se
neměli; radova + dlouho až
do jedné krásného dne.

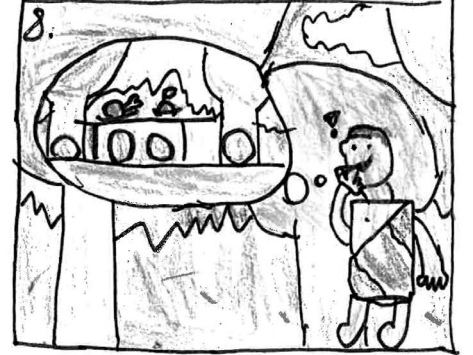
Jednou k nám přišel muž, který měl emoce a chtěl svoje zkušenosti předat dál. Tehdy začal střílení z luky, aby všichni, jak na tom jsou (Jak moc se zapadají, když trefí střed terče)

Po dlouhých dnech učení je naučil jak správně skrtnout kameny a opéct si mňamky.

Teď když všichni už měli emoce tak se rozhodli, že na počest toho udělají hostinu.

Zjistil, že je musí naučit něco nového, a jim vykonzí úsměv na tváři. Rozhodl se pro oheň, na kterém si opéct maso. To jim vykonzí úsměv.

Vkázal, jak se to dělá a rovnou upekl maso, aby zjistil, zda se zapadnou. Mňam! Jasně že se zapadavali. Nikdo tomu nevěřil. Teď je to musel jenom naučit aby radost mezi nimi nezalíkla.

Hostina se uspořádala. Jenom že jeden chlapec chtěl přenést poslov

Všichni byli od té doby šťastní. A ten co je to všechno naučil? Jen byl ze všech nešťastnější. A víte proč? No protože je rovnou naučil i nové slovo co ještě neznali.

11. KONEC

Jakub Jandásek, 11 let, ZŠ a MŠ Jarošov

Velké ptačí přátelství

Veronika Lesová, 4. třída ZŠ Tupesy

Každý rok k nám na zahradu přilétají ptáčci, kteří u nás mají na domovním trámu hnízdo. Jsou to komíníci a drozdíci.

Drozdíci měli pokaždé čtyři vajíčka, ale minulý rok se jim podařilo vajíček pět. Když se vylihli a povyrostli, nevešli se do hnízda. Samice vyhodila jedno mládětko ven na dlažbu. Vzaly jsme si s maminkou rukavice a daly jsme ptáčka zpět do hnízda. Ale druhý den bylo to chudátko zase venku! Bály jsme se, že by ho mohla večer sníst kočka, tak jsme vzaly klec a ptáčka do ní vložily. Dala jsem mu jméno Vlastík. Nosila jsem mu žízaly a vodu, pouštěla jsem ho ven a učila ho létat. Chvilí jsem ho pouštěla samotného na zahradu, aby ho něco naučila i jeho rodina.

Když jsme viděly, že jeho bratří a sestry chtějí odletět do teplých krajín, daly jsme Vlastíkovi kroužek na nohu, abychom si ho zapamatovaly pro další rok. Nejhorší bylo se s ním rozloučit! Ani ptáčkovi se nechtělo ode mě pryč. Snažily jsme se mu s maminkou pomoci, přehazovaly jsme Vlastíka přes plot, on se ale stále vracel dírami v plotě zpět. Přesto jsme se museli rozloučit. Drozdík uslyšel pískat rodinu, a tak bohužel šel. V deset hodin večer jsme mu zamávaly naposled.

Doufaly jsme, že se Vlastík letos vrátí. Hned zjara jsem ptáčky netrpělivě vyhlížela. Dalekohledem jsem sledovala všechny drozdíky, kteří si na naši zahradu chodili vytahovat žízaly. Trošku jsem byla smutná, že žádný z nich nemá na nozičce náš kroužek. Až jednou ráno! Přímou před oknem stál ON! Můj Vlastík! Byla jsem moc šťastná. Opatrně jsem vyběhla ven, abych ho nevyplašila. Odletěl na strom, zůstal tam sedět a pozoroval mě. Zavolala jsem ho jménem. Lekl se a odletěl. Rozběhla jsem se po zahradě a znovu jsem na něho volala. Skoro jsem se lekla, ptáčka jsem měla najednou na rameni! Myslím si, že i on měl radost. Znovu jsme se našli.

Na zábavu ale nebyl čas, musel si odletět upravit hnízdo. A vše se opakovalo. Vlastík byl šikovný tatínek, který krmil všechna čtyři svá mládětká. Každý den jsem sledovala, jak rostou, učí se létat. Už vím, že brzy nastane čas, kdy mi všichni odletí. Nejsem z toho ale smutná, věřím, že se příští rok zase uvidíme.

Budou Vánoce stejné?

Justýna Žádníková, 5. třída ZŠ Polešovice

Ahoj. Jmenuji se Ema a budu vám vyprávět, co se stalo na Vánoce.

Týden před Vánocemi jsem přišla ze školy. Všechno bylo, jak má být. Měli jsme napečené cukroví, byl sníh a nic nám nechybělo. V televizi běžely pohádky. Na gauči seděli všichni kromě mě. Vtom maminka řekla: „Pojď, Emi, za námi.“ Nenechala jsem se dlouho přemlouvat. Sedla jsem si vedle dědy a chytla ho za ruku. Celé odpoledne jsme se dívali na pohádky. Dokonce jsem i usnula, a proto mě tatínek musel přenést do mého pokojíčku.

Ráno jsem se probudila a doma bylo ticho. Řekla jsem si, že všichni ještě spí. Ale po chvíli jsem našla na stole papírek, na kterém stálo: *Jsmo v nemocnici. Brzy se vrátíme. Snídani máš v kuchyni.*

Měla jsem hrozný strach. Vlezla jsem si do postele a čekala, až se vrátí. Asi za hodinu jsem slyšela, jak se otevírají dveře. Běžela jsem dolů a vyjekla jsem: „Kde je děda?“ V tu chvíli mi došlo, že je v nemocnici. „Bude tu na Vánoce?“ zeptala jsem se. Přece Vánoce bez dědy nebudou Vánoce.

Celý týden byl smutný. Všichni byli smutní. Za dědou jsme chodili na návštěvy. Byl další pátek. Otevřela jsem dveře od domu. Sundala jsem si bundu a na židli v kuchyni seděl děda. Běžela jsem k němu. Začala jsem se ho vyptávat, jak se má. Pak jsem ho objala a pocítila jsem pravou radost. Taky už pro mě nebyly důležité dárky. Víc jsem byla ráda, že jsme zdraví a šťastní.

Tohle byly mé nejlepší Vánoce v životě. A co vy? Zažili jste taky pravou nefalšovanou radost?

Radost a smutek zimy

Markéta Pokoráková, 5. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Když se řekne slovo zima, tak si většina lidí představí sníh, sněhové vločky, rampouchy, omrzlé domy a auta. Ale největší radost je v dětských očích. Dnes zima není zima, kterou mívali naši rodiče a prarodiče. Dnešní zima je smutná, většinou bez sněhu a na blátě.

Já bych chtěla, aby zima byla opravdu zima. Abychom mohli chodit lyžovat, sáňkovat a radovat se z každé sněhové vločky. Je super, když spadnete do čerstvě napadaného sněhu a děláte andělíčky. Válet se ve sněhu a dívat se do nebe, jak je úžasný den. Poslední roky ale musíme za zimou na hory.

Ten pocit, když jsem jeden prosincový den vstala a viděla bíle zasněženou krajinu. Už jsem se radovala, že po škole můžu s kamarády stavět sněhuláky a jezdit na talíři. Ale ve škole se to táhlo, že se člověk nemohl vynadávat na hodinky. Nakonec zazvonilo konec vyučování a hurá! Radost a výskot dětí byl slyšet ve všech ulicích. Jezdili jsme až do pozdních večerních hodin. Vůbec nám nevadilo, že jsme mokří až na kost. Protože jsme věděli, že sníh dlouho nebude, musíme si ho užít teď a co nejdříve.

Opak radosti je smutek a ten nastane, když se sníh začíná roztápat. Děti jsou smutné a těší se na další sněhovou nadílku. Už teď se díváme z okna, kdy spadne další vločka.

To je radost ze zimy u každého dítěte a i u některých dospělých :-)

Co je radost?

Martin Šafář, 5. třída ZŠ T. G. Masaryka Uherské Hradiště

Radost je pocit, který má rozhodně každý rád. Jenže co je pro jednoho radost, pro druhého být nemusí, každý to vnímá jinak. Například: Jednoho dne jsme šli s tátou a s mým bráchou do JumpArény ve městě. Bylo tam celkem draho, z toho táta moc radost neměl – ale my s bráchou jsme byli nadšení. Doma jsme pak rychle usnuli a z toho měla radost zase maminka.

Náš taťka pracuje na zahradě, ale v létě bylo hodně slimáků, z toho neměl radost. Pak mu ale sousedka poradila skvělý recept jak na ně, a nakonec byla skvělá úroda a táta se radoval! Vypěstoval hodně ovoce, z čehož neměl radost můj bratr Filip, který ovoce nesnáší. Ale mamka z jahod udělala výbornou zmrzlinu a udělala radost i jemu.

Nejvíce radosti bylo teď o Vánocích, hlavně z dárků a taky protože jsem se viděl s bratřenci a sestřenicemi. Jen z některých dárků tolik radosti nebylo. Třeba mamka dostala knížku Zpověď trosky po čtyřicítce, Filip dostal růžové ponožky a táta dostal sušenky, které si nestihl užít, protože jsme mu je snědli... ale jinak bylo veselo!

Radost má každý z něčeho jiného, ale nejdůležitější je, aby nezmizela ze světa a abychom měli vždy důvod se z něčeho radovat.

Ve smutku...

Justýna Hermanová, 5. třída ZŠ Horní Němčí

Kdysi, už je to dávno, byla ve světě radost, hřibata vesele pobíhala a hrála si, starší ročníci se na ně jen pobaveně dívali a kobylky a hřebci se řehtali, když nějaké hřibě zatáhlo do hry svého staršího sourozence. Ale pak přišla bouře, obrovská bouře a vtáhla do sebe všechnu radost. Koně doufali, že bouře brzy odejde a radost se jim vrátí. Tak by se taky stalo, ale bouře neodcházela. Radosti bylo stále méně a přibývalo smutku a vzteku.

O deset let později

Bouře je stále tady, radost se stále nevrací...

*Nohy mám prodřené do krve,
stádo se mi ztrácí,
bolest a smutek se mi vrací.
Zlost mne svírá, nepustí,
snad si ta dlouhá muka pro jednou odpustí.*

Běžím po planině a snažím se je dohnat, ale myslím si, že než si to uvědomí, zhynu. Za mnou se objevuje silueta. Že by se ještě někdo opozdil a pomohl mi na kopyta? Ne, je to vlk. Útočí na mě, ale já se bráním. Moment! Je tam někdo?! Křičím, ale nikdo mi nerozumí. Vlk se mi zakousl do zadní nohy. Je tam jezdec s koněm! Vlk utíká a já se snažím vstát. Chci utéct. Nejde to. Snaží se mne dostat pryč. Bráním se. Nejde mi se ubránit, vzdávám to. Dívka, jež byla před chvílí v sedle, se mě teď snaží dostat na nohy. Kulhám. Dlouho. A vypadá to, že už je s mou chůzí konec.

Na Ranči Silver Hoof

Jsem v něčem, čemu ta holka říká „box“. Ta bouře svět trápí už fakt dlouho, co? Rozumím jí, ale ona mi ne, myslím, ale i tak ji myšlenkami dávám za pravdu. Co?! Ne, asi mi hrabe, protože já slyším nějaký hlas v hlavě. Asi mi fakt hráblo, trávím u koní moc času...Ty mi rozumíš?! Teda, mým myšlenkám? Dlouhé ticho. Vlastně to ticho bylo až do dalšího dne. Byla jsem na ni naštvaná, protože mne odvedla od mého stáda. Mimochodem, nemám jméno. My ve stádě jména nemáme, poznáme se i bez nich. Ale právě jsem nějaké dostala. Ona se jmenuje Lily a mně začala říkat Sněženka. A to se mi moc líbí. Co to je?! Cítím něco jiného než smutek a vztek?! Já jsem šťastná! Mám Lily ráda, a proto jsem šťastná! Mohlo by to zabrat i u ostatních koní? Zítra jdeme na pastvinu a tam mne má pustit. Ale já ji zavedu za stádem a Lily všechny rozveselí. Udělám to tak, že budu uhýbat před odepnutím vodítka a pak ji ke stádu zavedu. A je to! Teď budou všichni šťastní!

Další den

Jdeme. Za chvíli budeme na pastvě. Tam se pásává mé stádo. Mám to v kapse, provedla jsem svůj plán. Bouře ustupuje! Koně jsou čím dál šťastnější! Povedlo se! Aby nezmizela ze světa radost, musíte mít někoho, koho budete mít rádi. Pak se radost neztratí.

Natálie Krutá, 5. třída ZŠ TGM Uherské Hradiště

Jak vykouzlit radost?

Vojtěch Malina,
sekunda Gymnázium Uherské Hradiště

Radost skutečnou a milou,
jak slova v písničce plynou.
Radost, kterou svět nemůže vzít.
Radost, kterou svět nemůže dát.
Můžeš mít radost každou hodinu a každý den.

Jakou to radost jen?
Tu, kterou nezničí ani rozbitý sen?
Když osud krutý byl
a kamarádovi těžké hoře nadělil.
Dvanácté narozeniny ještě v kruhu nejmilejší
rodiny oslavil.
Před Vánoce však nemoc zlá,
tatínka mu napořád odnesla.

Jak vykouzlit radost kamarádovi,
když bolest všechno pohltí?
A tolik krásného se z života vytratí.
Tak do srdce přichází láska a víra s nadějí,
že opět se všichni spolu v nebi setkají.
A blízkost kamaráda od dětství
snad povzbudí a potěší.
Když vykouzlí mu na tváři
ztracený úsměv radosti
a smutek jeho srdce opustí.

Jonáš Kuřimský, 9 let,
ZUŠ Uherské Hradiště

O radosti

Aneta Ringová,
7. třída Academic School Uherské Hradiště

Radost je jak ptáček na nebi,
který si celý den zpívá.
Radost je řeka, co teče do moře,
když na rybku se dívá.

Radost je jako pohladení,
je jako krásný květ.
Radost je jako moje snění,
radost je celý svět.

Radost je jako kytička,
co něžně v trávě voní,
která si zpívá slovíčka,
a já se nad ní skloním.

Radost je, když hvězdy vidím,
když měsíc zazáří,
když písničku si zpívám
a mám úsměv na tváři.

Radost je taky noční snění,
radost je i moje čtení.
Radost je všechno, co jen chceme,
a víc toho nepotřebujeme.

Radost je, když všechno kolem dýchá,
radost je, když zmizí všechna pýcha,
oči mám zavřené, potichu bdím,
radost mě pohladí,
to s jistotou vím.

První báseň o radosti

Vilém Beniček, 7. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

Radost je milovat, smát se spolu,
ať jdeme nahoru, nebo dolů.
Po jaru léto, hory a moře,
radost rozdávěj všude dobře.

Druhá báseň o radosti

Radost je dvacet dřepů, třicet kliků
náš učitel tělocviku prohání nás v modrém triku.
Křičí, píská na píšťalku.
Skáčem výšku, skáčem dálku,
potom tenisovou pátku.
Máme štěstí, máme kliku, náš učitel tělocviku
učiní z nás pravé muže, pevné svaly, lesklá kůže,
holky zrudnou jako růže!

Radost

Richard Doubrava,
7. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Radost mám, když přijde pátek,
radost mám, když je svátek.
Radost je věc, na kterou se nedá sáhnout,
stačí jen kouzelným proutkem mávnout.
Jsou chvíle, kdy je jí plno všude.
Někdy je smutno,
ale radost tu vždy byla a bude.
Je těžké říci, co způsobuje radost.
Stačí, když máma se usmívá a nemá starost.
Občas stačí málo,
aby se srdce málo.
Třeba jen úsměv na tváři,
nebo hvězda, co večer zazáří.

Ella Mikulčíková, 5. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Malá anebo velká zvířecí

RADOST

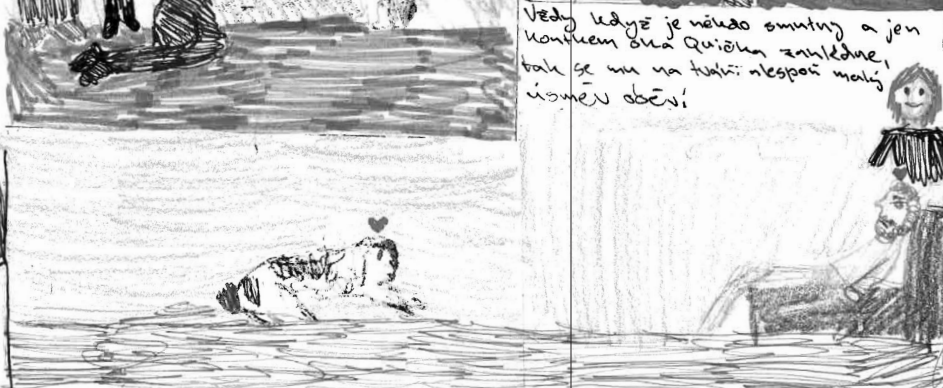
Svůj život dělím na dvě poloviny, s Quicem a bez Quicha

Když byla karanténa tak jsem byla celá dny zavřená doma a nic mi nevědělo radost. Všední dny byly stejné, pořád došlo se opakovat.

Jednou když jsem seděla u zemi a buřelka

Vždy když je někdo smutný a jen koukne na Quicha zhlédne, tak se mu na tváři nespou malý úsměv objeví

DOUFAM ŽE VÁM TENTO KRÁTKÝ KOMIKS POMŮŽE POCOPIAT TO CO JSTE PŘEDTÍM NEVIDĚLI. A TO TU NÁDHERNOU RADOST KTEROU JSEM PŘEDTÍM TAKÉ NEVIDĚLA. RADOST KTEROU MI UKÁZAL QUICH A TO JE JEN MALÉ ZVÍŘÁTKO, KÉDY ŮŠAU DOŽKÁŠ DÁT RADOSTI JAKO TĚI LIDI DOHROMADY. OD TĚ DOBY CO HO MÁM MÁM RADOST KAŽDÝ DEN, I KDYŽ MÁLOU TALŮTA STACÍ.

Dárek

Jiří Miškar, 12 let, ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

„Dobré ráno. Dnes je úterý. Venku je jasno, teplota je příjemných 54,7 °C pod nulou. Pěkný den Vám přeje velitelství stanice E-17,“ ozve se strojený hlas z rozhlasu, který visí nad naší palandou. V okamžiku se rozsvítí světla, která ozáří ložnici. Žijeme na polární stanici. Nacházíme se necelých 40 km od geografického severního pólu. Svlékneme si skafandry určené do -15°C. Oblékneme se do teplejších, určených až do 35°C. Vydáme se na snídání.

Po jídle nám začali rozdělovat úkoly. Na mě vyšel ještě dobrý. Mám drbat tučňáky za ušima. Sice jsme na severním pólu, ale tohle je velmi důležitá delegace z jižního pólu. Znovu jsme vyměnili skafandry za ještě teplejší, určené až do -70°C. Došli jsme k tučňákům. Po asi půlhodinovém hledání uší, diskuzích a útěku tří tučňáků před jedním spolupolárníkem, který při hádce vypadal tak, že každou chvíli vybuchne a my budeme ještě muset vrtat díru až k vodě, abychom ho dokázali zchladit, jsme dospěli k závěru, že tučňáci uši nemají. Začali jsme jim proto hladit zobáky. V tom okamžiku k nám přišla cizí osoba. Jelikož na sobě měla kombinézu modrou, nikoliv červenou jako my všichni ostatní, dalo se předpokládat, že bude Jihopolařka. Myšleno tím obyvatelka Jižního pólu. „Děláte to špatně,“ sdělila nám. „O tom silně pochybuji,“ ozval se za námi mužský hlas. Otočili jsme se. Stál tam vysoký muž s brýlemi na nose. Něco mi na něm nesešlo. Došlo mi to až za chvíli. Vždyt... to je můj táta. Nahnul se ke mně. „Podívej, teď začne vyšilovat,“ řekl mi do ucha tak hlasitě, že to slyšeli všichni. Otočil jsem se na Jihopolařku. Všichni jsme pozorovali tu výměnu názorů. I ona mi však někoho připomínala. Opět jsem zalapal po dechu. Byla to moje maminka. V tom se otočila a vzala nebohému tučňákovi Rubikovu kostku zpod křídla. „Tímto,“ řekla a ukázala směrem k naší skupince, „vám vyhlašuji studenou válku,“ dokončila větu Jihopolařka s obličejem maminky. K velikému zděšení tučňáka po nás Rubikovu kostku vrhla. Ta si začala razit cestu ledovým arktickým vzduchem přímo k mému čelu. A byla tma.

CRRRRRR!!!

Trhnutím se vzbudím. Ležím na své staré železné posteli, ze které mám parádní výhled na oprýskaný strop, na kterém omítka drží jen silou vůle. Začíná mi docházet, že je to jen sen. Maminku povolali do vzdálené nemocnice, a tak budu Vánoce trávit u babičky ve městě. Maminka je totiž lékařka. Začala tam předčasně chřipková epidemie. Tatínek je pořád na stanici v Arktidě. Měl se vrátit už před víc než měsícem. Ale kvůli dlouhodobému zhoršení počasí musel na stanici zůstat. Ach jo, povzdechnu si. Ve snu jsem byl tak šťastný, že je vidím. Čirou radost ze snu vystřídal smutek z toho, že jsem zase sám. Podívám se z okna. Venku pomalu svítá a jemně sněží. Za chvíli jsou Vánoce. Obléknu se a vydám na cestu do školy. Ve škole to jen tak přežiji. Celou dobu přemýšlím nad snem, nad tím, co teď asi dělá táta, jestli a kdy se vrátí... Celé vyučování jsem byl naprosto nesoustředěný. Konečně naposledy zazvoní, všichni se sbalíme a jdeme domů. Otevřu dveře od bytu. „Ahoj!“ zavolám. Avšak hned si uvědomím, že poměrně zbytečně, jelikož jsem v bytě sám. O to víc mě překvapí, když se otevřou dveře do kuchyně a z nich vyjde... Ze začátku jsem zaražený, ale ihned mě zavalí radost, když ho poznám. Jeho úzké hranaté brýle, na hlavě „čapí hnízdo“ a na tváři široký úsměv, to vše jsou nezaměnitelné poznávací znaky. „Také zdravím,“ usměje se na mě. Rozutíkám se ho obejmout. „Vítám tě doma, tati.“

Žádný jiný dárek mi nikdy větší radost neudělal. Je to radost, která neuschne jen tak. Jako vánoční stromeček.

Ztratila se radost

Mlára Pernicová, 6. třída ZŠ F. Horenského Boršice

„Co jsi to zase udělal, vůbec mi s tím nepomáháš!“ „Já?! Tak se podívej, co jsi udělala ty!“ „Jsi neschopný!“ Sára to všechno slyšela ze svého pokoje. Nevěděli, že je poslouchá. Konec konců touhle dobou většinou spí, jenže křik ji probudil. Rodiče se hádali často i kvůli maličkostem. Zkoušela nabrečet, aby si nevšimli, že je vzhůru, ale nešlo to. Začala vzlykat. Křik rodičů najednou ustal. Sára věděla, že jdou do jejího pokoje. Rychle zalezla pod peřinu a dělala, že se probudila ze zlého snu. Maminka se hned vypytovala, co se stalo a proč brečí. Musela rychle vymyslet nějakou lež. „Víš mami, mně se zdál hrozný sen, kde mě honí piráti.“ „Neboj se, byl to jen sen.“

Ráno ji maminka budila do školy. „Dobré ráno, sluníčko, vstávej.“, řekla jako by se nic nestalo. Jako vždy se pěkně oblékla, nasadila, učesala a vyrazila do školy. Celou cestu maminka mlčela, až u školy řekla: „Měj se pěkně.“ Bylo jasné, že se trápí, zase se pohádala s tatínkem. Určitě ji mrzelo to, co řekla.

Celý den ubíhal strašně pomalu, nejvíc hodina matematiky. Bylo tam tolik čísel a Sáře připadalo nemožné je spočítat. Začala si je představovat jako bílé ovečky, co skáčou přes plot. „Jedna, dva, tři, čtyři...“ „No tohle to je vrchol!“ Sára usnula. Paní učitelka Kráková se tyčila nad její lavicí a tvářila se velmi znechuceně. „Copak nevíš, že ve škole se nespí?“ kárala ji. „Omlouvám se,“ špitla Sára. „Podej mi žákovskou knížku.“ „Já jsem si ji zapoměla doma, velice se omlouvám.“ „Omluva nestačí, dělám ti černý puntík.“ Sára se na místě rozbrečela. Nevěděla, co dělat. Učitelka Kráková pokračovala v hodině matematiky. Všechny děti byly vystrašené, takhle zuřit učitelku ještě neviděly. Ihned po skončení hodiny se chtěla nasvačit, jenže ji učitelka zastavila. „Dnes si pozvu tvé rodiče, jen abys věděla.“ Rozbrečela se ještě víc. Tenhle den už nemůže být horší, pomyslela si. Neměla si ani s kým povídat, její nejlepší kamarádka byla nemocná a jiné kamarádky neměla. Otevřela si tedy krabičku se svačinou a dala se do jídla. Zbytek dne ve škole byl ještě horší než matematika. Pokaždé, když se přihlásila, aby řekla správnou odpověď, bylo to špatně a navíc se zapoměla naučit na test z přírodovědy. Když si pro ni tatínek přijel, tak ho s pláčem objala. „Co se stalo, princezničko? To bude dobrý.“

Jenže nic nebylo dobré. Každý den se to opakovalo. Hádky rodičů, neustálé zapominání školních pomůcek a usínání ve škole. Dříve veselá holčička se skoro vůbec neusmívala. Jednou, když se rodiče zase hádali, uslyšela svoje jméno. Došlo jí, že se hádají kvůli ní. Snažila se být hodná holka, ale bohužel nic. Ihned vyletěla z pokojičku a objala oba rodiče naráz. „Promiňte, já budu hodná, jen se už nehádejte.“ Rodiče byli v šoku. Celou tu dobu to slyšela. „My se nehádali kvůli tobě, máme tě rádi, jen jsme si s tatínkem potřebovali něco říct.“ Rodiče se taky objali.

Ráno bylo jiné než ostatní rána. Rodiče byli opravdu šťastní, usmívali se od ucha k uchu a zpívali si veselé písničky. Vypadali spokojeně. Cestou do školy si s maminkou vyprávěly nejrůznější příběhy a vtipy. Když ji tatínek vyzvedával, byla tam i maminka a zašli si na zmrzlinu. Když šla spát, rodiče se nehádali. To bylo to, co Sára chtěla ze všeho nejvíc. Aby byli šťastní rodiče. Další dny probíhaly podobně. Všechno bylo krásné a Sára měla chuť se smát.

Šťastný kluk ze Smutné země

Emma Markvartová, sekunda Gymnázium Uherské Hradiště

Radost mění životy

Tyto dvě země byly propojené jedna v druhé. Okolo menší, které se říkalo „Smutná,“ se jako kruh ob-táčela větší, „Šťastná.“ Už jejich názvy napovídají, že odlišnější země bys nenašel. Ve Šťastné zemi bylo skoro pořád jaro. A pokud tam bylo léto, chodili lidé na bazén anebo jezdili k moři. Když byl podzim,

sbírali pestrobarevné listí, aby měli celou paletu. Na tuto událost si dokonce někteří barvoslepí pořizovali speciální brýle, jenom aby si nenechali ujít tu nádhernou proměnu. Na zimu se těšily hlavně děti. Nemohly se dočkat toho, až začnou stavět sněhuláky, budou bruslit na zamrzlém rybníce nebo se pořádně zkoulují. Jedním z těch dětí byla i dvanáctiletá Matilda.

Chodila na skvělé gymnázium, kde měla výborné známky, bezvadné kamarády a doma zase úžasné rodiče. Byla jedináček, ale rozhodně ne rozmazlená; uměla se o sebe dobře postarat a dělala svým rodičům jenom radost. Třeba když se přihlásila do zeměpisné olympiády, protože tento předmět milovala ze všeho nejvíc. A dnes se měla dozvědět, jak dopadla.

Už je to skoro tady! Přesně v devět hodin se na tabuli v aule, ve které to šumělo nedočkavostí, rozsvítí jméno vítěze. Zbývá jen pár sekund. Pak ředitelka zmáčkla tlačítko a tabule ukázala jméno Matildy Blažené ze sekundy A.

„Gratuluju!“ začali se překřikovat blahopřející studenti.

„I já vám musím pogratulovat, Matildo,“ usmála se ředitelka a podala Matildě poukaz na první cenu.

„Přečtete to,“ pobídla ji.

„První cena je výlet do sousední země. Vítěz pojede společně s rodinou a stráví tam dva dny.“ Matildě se překvapením zatočila hlava. Už dlouho se o sousední Smutnou zemi zajímala. Proč tam pořád prší? A proč, když náhodou někdy vysvitne sluníčko, za pár hodin, většinou minut a někdy dokonce i sekund, ho zase pokryjí těžké, temné mraky? Proč na přečpaných sídlištích nikdy není štásto?

Odpověď na tyto a další otázky by Matildě dokázal dát Martin. Kluk, který na přesně takovém sídlišti bydlel. Nikam nechodil, jen do školy a zpátky domů. Přestože mu taky už bylo dvanáct, neuměl dobře číst ani psát. Když náhodou nahlédl do tátových novin, poskakovala mu všechna ta písmenka před očima.

A jeho táta dennodenně nadával, jak se zdražují paliva, elektřina, jak zase prší a prší... Ale Martin tohle nepokládal za opravdový život. Pořád jenom na něco nadávat. Čemu to vlastně pomáhá? Snil o tom, že existuje nějaký jiný svět, kde nadávky lidem náladu nekazí. Kde dokonce existuje něco jako radost. Prý je to takové ve Šťastné zemi. Ale může mu to někdo věrohodně potvrdit?

„Martine, uklid si pokoj a pomoz mi s bytem. Dneska přijede návštěva z té údajně Šťastné země.“

S Martinem to málem seklo. Návštěva. To slovo znal jenom z knížek, učebnic a slovníků. Vždyť kdo by tady koho navštěvoval? Všichni měli dost své práce. A že by někdo ze země s nejmenší mírou stresu na světě přijel na návštěvu do nejsmutnější země na světě, to by bylo čiré šílenství. Kdo by to dobrovolně udělal?

Když si rovnal peřiny na posteli, srdce mu bušilo čím dál rychleji.

A pak se ozvalo cinknutí zvonku.

Rychle ještě sfoukl prach z poliček na otevřenou lodžii a pospíchal ke dveřím.

„Jééé, tady jsou super louže!“

PLESK!

„Hops! Zas jsem mokrá, ale to je v poho, brzo uschnu!“

Martin vyklouzl ze dveří a podíval se na své hosty. Překvapeně zamrkal. Ta holka se tvářila nějak divně. Takový výraz zatím viděl jen u pár lidí.

„Ahoj Martine, ty na mě koukáš, jako bys nevěděl, co je radost!“

Měla pravdu, nevěděl to.

Táta přitáhl ze sklepa další židle a samostatný stůl pro koláčky štěstí a svařený džus se skořicí a hřebíčkem, které připravila Matilda. Její maminka pustila hudbu a najednou se jejich věčně studený, pošmourný byt úplně proměnil.

Martina i tátu překvapilo, jak je to pro ně nezvyklé jídlo dobré. Džus znali, ale proč je nikdy nenapadlo udělat z něj takovou dobrotu? Matilda jim k tomu vyprávěla, jak to chodí u nich doma. Kolik smíchu

a radosti zažije v přírodě, ve škole, s kamarády a rodiči. Sem tam prohodila nějaký vtíp a veselou příhodou a táta se najednou pousmál a pak už se usmíval skoro bez přestání.

Když Martin v sobotu vstal, měl zvláštní neznámý pocit. A pak si uvědomil, že místo, aby se mračil, cítil, že má chuť vyskočit a zažít něco báječného. Vzpomněl si, že mají návštěvu a hned se po špičkách plížil do kuchyně, jestli náhodou k snídani nezbyly nějaké koláčky štěstí.

„Ahoj! Já tě vidím!“ smívala se na něj Matilda a hned na to se zeptala: „Půjdeme spolu přeskakovat louže?“

„Jasně!“ vykřikl radostně Martin.

Když sbíhali ze schodů, hlasitě se smáli. Obyvatelé ostatních bytů se nad tím podívovali, vycházeli na chodbu a jejich tváře začaly rozjasňovat úsměvy. Podívali se ven a nemohli ani uvěřit tomu, že nad Smutnou zemí zase svítí sluníčko.

Proč se radovat

Adéla Geryšerová, 7. třída ZŠ a MŠ Osvětlimany

Probudila jsem se do deštivého rána. Na okno bušily velké kapky deště a po slunci ani stopa. Ten pocit, že bych teď měla vstát a jít něco dělat, mě ničil stejně tak jako každý jiný. Nakonec jsem se ale zvedla a připravila. Po dokončení všech těch útrpných věcí jsem popadla tašku a vydala se do školy. Všude okolo mě byl slyšet smích a cítit radost. Radost. Pouhé slovo, které vyznačuje pocit. Pociť, který jsem už dlouhé měsíce necítila. Od jeho odchodu jsem vlastně neměla ani důvod ji cítit. Představa, že bych se teď měla zasmát a zapojit skoro všechny mimické svaly, byla zkrátka nepředstavitelná.

Hodiny byly utrpením, uzamkly mě v nekonečném kruhu myšlenek “co by, kdyby?” O přestávkách jsem sledovala jeho i moje přátele, jak se bezstarostně smějí, jako by se nic nestalo, jako by tu pořád byl. Jenomže on není, je pryč, je **mrtvý**. A já bez něho zkrátka nedokážu být šťastná, to je možná také důvod, proč už do party tolik nezapadám. Sedím sama ve své lavici v poslední řadě a jen je pozoruji. On mi chybí, byl jediný, u kterého jsem se cítila milovaná. Mí rodiče se neustále hádají, jsou rozvedeni a za zády přede mnou pomlouvají jeden druhého. S přáteli se nevidám, od jeho pohřbu jsem s nikým z nich nepromluvila. Všechno držím v sobě, své pocity, které mě zevnitř drtí. Proč bych měla být šťastná? V mém životě už nezbylo nic, co by mě mohlo udělat šťastnou.

Škola skončila, nešla jsem domů. Neměla jsem náladu na výprask nebo řeči za špatné známky, a tak jsem se rozhodla ho navštívit. Sedím u jeho hrobu, z mých očí se derou slzy. „Ahoj, tak jsem tady zase. Dlouho jsem tu nebyla, že?“ Odpovědi se mi však nedostává. „Strašně mi chybíš, víš? Byl jsi moje štěstí, moje radost, moje všechno a teď jsi pryč. Kdybych na tebe tenkrát tak netlačila, abys přijel, nedošlo by k nehodě, nezemřel bys.“ Naplno se rozpláču. Poseděla jsem tam asi tři hodiny a za tmy se vydala domů. Všude bylo po dešti mokro a mně to podklouzlo. A pak jsem viděla už jen černočernou tmu.

Vzbudila jsem se v nemocnici, byla jsem na kapačkách a všude v těle jsem cítila bolest. V nemocnici jsem ležela dva týdny. Přivezli mě tam v pondělí a ve středu jsem dostala na pokoj společníka. Dost jsme se skamarádili a já jsem se po dlouhé době zasmála, po dlouhé době jsem cítila radost.

Uběhlo spoustu měsíců, deprese odezněly, byla jsem šťastná a opět zamilovaná. Samozřejmě, občas jsem měla horší dny, ale ty má občas každý. Od té nehody jsem hřbitov nenavštívila, ale dnes má narozeniny a já bych se vinila, kdybych za ním nešla. Otevřela jsem skřipající rezavou bránu ke hřbitovu a vyšla k místu, kde měl náhrobek. „Ahoj, trošku delší dobu jsem tu nebyla, měla jsem nehodu a někoho jsem potkala. Zažívám opět radost a jsem šťastná. Samozřejmě, pořád tu jsou dny, kdy mi chybíš a dala bych cokoli, abys tu vedle mě byl, ale už je to stokrát lepší a učím se s tím žít. Vždycky budeš moje číslo jedna, vždycky budeš ten jediný, ale osud nám moc nepřál. Čekej na mě tam nahoře, láska.“ Pokládám rudou růži na hrob a pomalým krokem, se slzou, která mi stéká po tváři, odcházím domů.

RADOST

Dagmar Vrábliková,
9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Růže voní sladce,
když milý své milé kyticí dává.
Jako omluva po hádce,
ale milý ví, že ona je ta pravá.

Anděl pod ochranná křídla tě skryje,
před nebezpečím ochrání,
sladký pocit naděje
tě utěšuje nyní.

Domov je místo,
kde podporu vždy hledáš,
kde cítíš lásku a jisto,
temno ani zlo tu nepoznáš.

Ódu na radost pje všechny lid,
zní širokou krajinou
a po ní pouze štěstí a klid,
poznáš, že svou zemi nevyměníš za jinou.

Slavík do uší ti tiše zpívá
a všechny chmury zažene,
jeho zpěv je hudba živá,
obměkčí i srdce z kamene.

Talisman přinese ti štěstí
když nejvíc potřebuješ,
ulehčí od starostí,
když s nepřitelem bojuješ.

Aby ze světa nevymizela radost

Jakub Láska,
8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Aby radost nezmizela,
musíš se víc smát,
zahodit zlou náladu
a víc se radovat.

Radovat se z maličkostí,
z dárků každé velikosti,
přátel svých si vážit dosti,
hlavně se vyhýbat zlosti.

I když jsi smutný
více než dost,
ve světě radosti
jsi vítaný host.

Být ve světě bez radosti,
to by bylo škody,
bylo by to stejně divné
jako moře bez vody.

Magdalena Vandůrková

Slovní asimilace

Kryštof Vaněk, kvinta Gymnázium Ladislava Jaroše Holešov

Hned ráno za kompem Teamsy já ladím,
dávno pryč doby jsou s papírem savým.

Kružítko, sešit i svačinu v sáčku
nahradil stroj, co dřív byl za hračku.

Monitor, tiskárna, keyboard i webka,
však internet nejede, začíná depka.

Vyzkouším kabeláž, router, pak reset,
ostrý start po ránu přístrojům nased.

Všechno už běží, hned myši se chápu,
v bludišti ikoněk malinko tápu.

Snažení dostat se na třídní meeting
zhatí hned vzápětí věkový rating.

Svolení rodičů, k čemu je třeba?
Dříve mi stačilo namazat chleba.

Matika, chemie, pak z češtiny test,
nejednou výuka v problémech jest.

Žákům jak na povel internet nejde,
já se ptám sám sebe, co z nás jen vzejde?

Referát z fyziky zvládnou už hravě,
pocitivě připraven, všechno mám v hlavě.

Však někdo furt čtuje, posílá spamy,
radu jak bloknout ho, získám od mámy.

Po škole saxofon, dnes s pěveckým sborem,
všichni se ladíme před monitorem.

Úkoly skenovat, zvýraznit odkazy v díle
a namísto procházky jen před domem chvíle.

Na instáč hashtag „Zpět do škol“ si dáme,
však proč tam nejsme? Odpověď známe.

Kantorů, žáků i rodičů vize
zhroutlí se s nástupem koronakrize.

Kateřina Čoupková,
tercie Gymnázium Uherské Hradiště

JEDNOU NA ONLINE VÝUCE
JSEM MĚLA NAPSAT...

CO MĚ DĚLÁ ŠTASTNOU

NEODRŽV JSEM SI MYSLELA, ŽE
TO BUDE JEDNODUCHÉ.....

PREMÝŠLELA JSEM O TOM
CELÝ VEČER

8. ALE NĚJAK
SE TO
NEPodařilo

9. MÁM NAPSAT, CO MĚ DĚLÁ ŠTASTNOU
ALE NIC MĚ NENAPADÁ

12. NE!!

13. VÁŽNĚ
NIC?

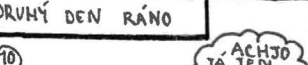
14. CO VLASTNĚ
ZNAMENÁ BÝT
ŠTASTNÁ?

15. BÝT ŠTASTNÁ ZNAMENÁ BÝT
SAMA SEBOU, MUSÍŠ OBJEVIT KDO
SKUTEČNĚ SI, CO TĚ BAVÍ, KÝM
CHCEŠ BÝT

6. TO BUDE
JEDNODUCHÉ
NAPSAT !!

7. DRUHÝ DEN RÁNO

10. ACHJO
JÁ TEN
ÚKOL NIKDY
NEUDELAM

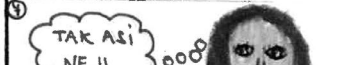
11. MÁMA

14. STALO SE
NĚCO?
VYPADÁŠ
SMUTNĚ.

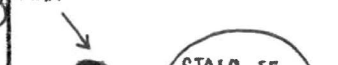
PAK JSEM SI S LITOSTÍ UVĚDOMILA,
ŽE TO JEDNODUCHÉ NEBUDE.....

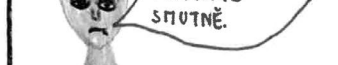
11. TAK ASI
NE !!

14. MÁMA

14. STALO SE
NĚCO?
VYPADÁŠ
SMUTNĚ.

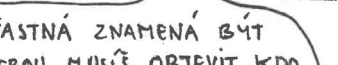
15. CO VLASTNĚ
ZNAMENÁ BÝT
ŠTASTNÁ?

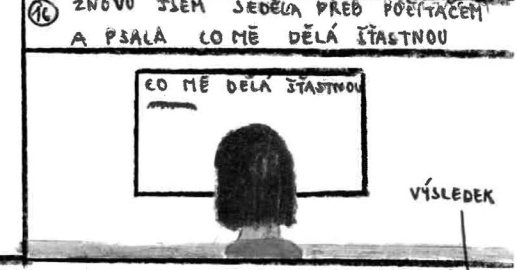
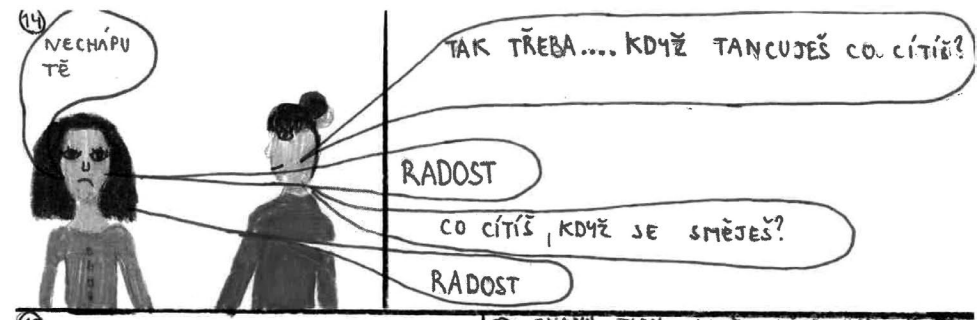
15. BÝT ŠTASTNÁ ZNAMENÁ BÝT
SAMA SEBOU, MUSÍŠ OBJEVIT KDO
SKUTEČNĚ SI, CO TĚ BAVÍ, KÝM
CHCEŠ BÝT

18. KRÁSNĚ!
PŘECĚ
JENOM SI
TO
ZVLÁDLA

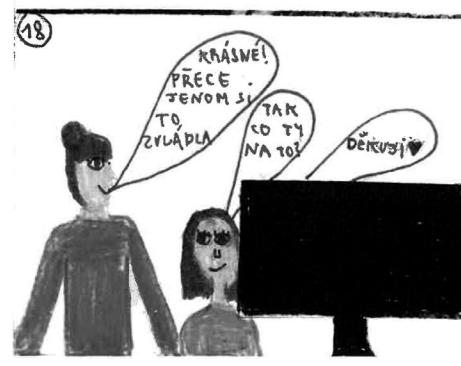

19. TAK CO TY
NA TO?

CO MĚ DĚLÁ ŠTASTNOU

CO MĚ DĚLÁ ŠTASTNOU?
ŠTASTNOU MĚ DĚLÁ DOBRÉ JÍDLO, OD VÝJIMEČNĚ OSOBY,
TANEC, KTERÝ MĚ NAPLŇUJE,
KAMARÁDI, KTERÍ MĚ ROZESMÍVAJÍ
A PŘEDEVŠÍM NOJE RODINA, KTERÁ MĚ INSPIRUJE.

KONEC!

Argo

Eliška Tomaňová, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Když jsem se narodil, první, co jsem zahlédl, byl lidský úsměv. Hned vzápětí jsem uviděl svoji maminku, jak šťastně kouká na mě a mé sourozence. Vlastně první, co jsem cítil, když jsem přišel na tento svět, byla radost.

Jo, já vám zapomněl napsat, kdo jsem. Jsem malé štěně, které ještě nemá jméno, protože jsem se narodil teprve včera. U nás doma (teda máma říkala, že tady nezůstanu, že se potom odpojím a půjdu k vlastní rodině, že tohle je jenom paní chovatelka, tomu teda moc nerozumím, ale to je fuk...) je nás jedenáct. Naše dvounohá máma, dvounohý táta, dvounohá ségra, máma a mých 6 sourozenců.

Když jsme se narodili, naše dvounohá máma měla strašnou radost. To bylo poprvé, co jsem tento pocit zažil a bylo to boží. Nebylo to naposled, pokaždé, když k nám dvounožka přijde (tak říkáme naší dvounohé mámě), tak nejen ona, ale i já máme tento pocit. Bohužel už během prvních pěti dnů jsem zjistil, že ne všechno je tak růžové a život není samá radost.

Když naše dvounohá ségra jednou přišla domů ze školy a byla líná vytáhnout ten obrovský stroj, co saje všechen nepořádek, dvounožka se strašně naštvála a byl z toho jen samý křik. Tehdy jsem byl poprvé smutný. Takto se dvounožka se ségrou Cilkou hádaly dost často a já to nemám rád.

Postupně jsem přišel na to, že nejen dvounožka s Cilkou na sebe křičí a mají na sebe zlost, ale jsou občas naštvané i na mě a mé sourozence. Například když jsem rozkousal kabel od počítače nebo když jsem se počůral na koberec. Tuto zlost jim však vždycky odpustím a vím, že se máme moc dobře.

Dny plynuly dál a já se čím dál víc zlepšoval ve vnímání lidských pocitů (teda aspoň myslím). V úterý k nám přijela velmi speciální návštěva. Bylo to zvláštní, protože návštěvy k nám občas chodily, ale tahle si nakonec vzala jednoho z mých bráchrů a chtěla si ho odvézt. Já jsem ho chtěl samozřejmě zachránit, ale máma mě zastavila a vysvětlila mi, že je to jeho nová rodina. Večer se mi po bráchrůvi stýskalo a měl jsem takové smíšené pocity. Na jednu stranu jsem se těšil, že budu mít svou vlastní rodinu, ale od této chvíle jsem cítil i smutek.

Hned další den přijela nová divná návštěva a jela si pro mě. Byla to krásná veselá usměvavá paní. A s ní trošku starší pán, který vypadal taky moc mile. Chvilí se bavili s mými dvounohými rodiči a pak prohlásili: „Bude se jmenovat ARGO.“ Pak jsme jeli domů. Byl jsem hrozně šťastný, že mám tak milé a hodné rodiče, i když jsem trochu plakal za svojí maminkou.

Ted bydlíme v krásném domku s velkou zahradou. Mám tu i svůj pelíšek a asi po dvou dnech mi dali na krk velkou mašli. To se mi teda vůbec nelíbilo. Taky za námi přijel nějaký kluk a řekli mu, že já jsem ted jeho. Nejdřív jsem si říkal: super, mám tu někoho jako byla Cilka. Ten kluk měl strašnou radost a já vlastně taky. Těšilo mě, že někoho činím šťastným. Bohužel nám to moc dlouho nevydrželo.

Po dvou dnech jsem zjistil, že se tu křičí mnohem víc než v mé minulé rodině. Taky vyšlo najevo, že ten kluk, který se teda mimochodem jmenuje Honza, vůbec není tak super. Už ted se mi vůbec nevěnuje a je strašně sobecký a taky sebestředný. S tátou se pořád hádá a mámu, která už není pořád tak usměvavá, z toho bolí srdíčko. Vždycky se ji snažím utěšit, ale je to náročné. Máma se mnou chodí na procházky a věnuje se mi (občas i táta). Bohužel jsou ale oba od rána do noci v práci. Vlastně proto mě Honzovi pořídili, ale ten o mě vůbec nestojí a pořád na mě jenom křičí a dělá mi samé naschvály.

Tak nějak si tu žiju, a když je mi moc smutno z Honzy, jdu se pomazlit za mámou a zároveň ji trochu potěšit. Když jsme jednou byli s Honzou zase sami doma, rozhodl se, že tátovi vyvede nějakou zlomyslnost. Říkal si, že by ho pěkně naštvávalo, kdyby ulomil okap. Táta ho přece taky pěkně naštvával. No, mě se to jako až

tak dobrý nápad nezdálo, ale co jsem mohl dělat, mluvit neumím. Když Honza lezl na střechu, zavravoral a spadl i s žebříkem. Ležel na zemi a nehybal se.

Snažil jsem se ho vzbudit (i když na mě byl tak zlý), ale nešlo to. Nevěděl jsem, co mám dělat. Štěkal jsem, kňučel, škrábal na dveře a pokoušel se přilákat pozornost sousedů. Nakonec se mi to povedlo. Přiběhla sousedka, otevřela branku a začala rychle hledat telefon. Po chvíli přijelo auto s hlasitou houkačkou a blikajícími světly. Za chvíli se objevili rodiče, byli nervózní a hned jeli za tím velkým autem. Vrátili se až pozdě v noci, ale bez Honzy. Byli oba hrozně nešťastní, tak jsem je ještě neviděl. Honza si prý poškodil páteř. Honza se dlouho domů nevracel.

Zrovna když jsem oslavoval půl roku, přijelo zase to blikající auto. HONZA!!! Byl to on. Ale na nějakých divných kolech. Máma byla už o něco míň smutná než předtím, ale smutek v očích jí zůstal. Honza se mi zdál zvláštní, nejen že jezdil na těch divných kolech, ale všiml si mě, a byl na mě dokonce hodný. Myslím, že si uvědomoval, že jsem mu vlastně zachránil život.

Honzu jsem měl každým dnem radši a radši. A rodiče byli každým dnem míň a míň smutní. Došlo mi, že se Honza hrozně změnil. Zažíváme teď spolu boží chvílky, i když mě občas štve ta jeho kola. Myslím, že nejen mě, ale občas i jeho. Někdy je opravdu smutný. To se ho vždycky snažím povzbudit. Mám takový pocit, že je to i důvod smutku rodičů.

Jak plyne čas, na ta kola si zvykáme a je to možná lepší než dřív, protože Honza změnil chování ke mně i k rodičům. Mnohem míň se u nás teď křičí a i máma už se častěji usmívá. Jsem teď ten nejšťastnější pes na světě. A už mi vůbec nevádí, že mám páníčka na kolech.

Váš Argo

Takže buďte šťastní za to, co máte a hlavně mějte radost!

Radost

Tereza Pernicová, 8. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Co je to radost? A odkud vlastně vzniká a existuje ještě vůbec upřímná radost? Jak poznáme skutečnou radost? Je radost jen dobrá nálada? Jak vykouzlit radost? ... NEVÍM. U malých dětí radost poznáme tak, že se usmívají od ucha k uchu, smějí se a vesele poskakují. Malé děti mají upřímnou radost, například z malé hračky, kterou viděly v hračkářství, nebo když je vyzvedávají rodiče ze školky. Mají radost, že si jdou hrát s maminkou nebo s tatínkem domů. Mají radost, když babička uvaří jejich oblíbenou krupicovou kaši s kakaem. Ale co ti starší? Ti nebudou štěstím bez sebe, když jim někdo donese barevnou omalovánku. Já sama nevím, co mi udělá vždy zaručenou radost. Proto jsem sepsala příběh, v němž se pokusím vylíčit slovo „radost“ a některé situace, které s radostí souvisí.

Ahoj, já jsem Helga, říkají mi Helí, je mi třináct a budu vám vyprávět něco o svém životě. Vše začalo tím, že jsem se jednoho krásného dne narodila. Pak se mi asi o dva roky později narodila sestra Alexandra, které jsem neřekla jinak než Alíku. *Ale příznejme si, tohle nikoho nezajímá, tak to zrychlíme.* Úspěšně jsem si prošla školkou a prvním stupněm a našla si dobrou kamarádku Růženu. A „omylem“ se mi začal líbit náš soused Franta, který je o půl roku starší než já, vypadá jako každý normální kluk z vesnice, ale stejně si myslím, že je to nejhezčí kluk na celém světě. *...To je ono, to je to, co mi dělá radost, povídat si s ním přes plot a občas s ním jít na procházku se psy, tedy s mým psem Azorem a jeho fenkou Glórií, i když od začátku loňského léta se už tolik nevidáme...* A to je asi to, co mě štve. Nemám odvalu s ním mluvit, naprosto upřímně nemám odvalu mu říct, že se mi líbí. Jsem jen ráda, že jsem se s tím dokázala svěřit Růženě. Co já bych bez ní dělala? S ní si o tom můžu promluvit a jí jedině opravdu věřím.

Jen pro info, právě teď je konec léta a já se chystám do osmé třídy. Jsem připravená na vše, na to, že v angličtině zas nebudu rozumět ani slovo a o němčině ani nemluví, protože se nedomluví. Ale na co připravená nejsem, je to, že ho budu vidat každý den ve třídě a v některých kroužcích.

První školní den probíhal jako každý jiný, pozdravili jsme se s naší třídní, poslechli si kázání od pana ředitele, dostali seznam sešitů, „*kteří určitě všechny budeme potřebovat*“ a šli domů. Už teď jsem toho měla dost, a to mě ještě čekala první výtvarka v tomto školním roce. Upřímně se mi tam moc nechtělo, ale i tak jsem šla. S Růženu jsme si daly sraz deset minut předem a šly jsme. Když jsme přišly na místo, měly jsme za úkol vylosovat si místo, vedle koho budeme po CELÝ ROK SEDĚT. Do kroužku nás chodilo celkem deset, bylo tam pět lavic plus učitelský stůl, velká tabule a spousta skříní. No, můžete hádat, jaké místo jsem si vylosovala. Jak jinak než úplně vzadu a hádejte s kým... Hmm... S Frantou. Říkala jsem si, že to nemůže být horší, ale ono bylo. Růžena seděla úplně vpředu s naší další kámoškou Nikol a za nimi Naďa se Saxanou, což jsou mega fajn borky, já vzadu a před námi Felix s Pavlem. Horší to být opravdu nemohlo. Vpředu se budou holky smát a já se budu muset snažit, abych se celé hodiny nedívala na Frantu (*abych nebyla moc podezřelá*), a k tomu přede mnou budou kluci, kteří jsou prostě jiní.

Další den ve škole nás hned první hodinu přesazovali, ale já a Růža jsme měly štěstí a seděly jsme za sebou. Ona přede mnou a já za ní, ovšem zas tak velký štěstí to nebylo, protože já sedím s Pavlem a ona s Frantou. Po škole jsme šly k Růži domů a povídaly si o všem, co nás napadlo. Samozřejmě to nešlo bez zmínky o klucích.

Za týden jsme měli zase výtvarku, a to jsem si po dlouhé době konečně pokecala s Frantou. Bylo to fajn. Jen co výtvarka skončila, hned jsem vše vyprávěla Růži. „Hmm, tak to není taková smůla sedět vzadu s Frantou, co Helí? Když ti to dělá takovou radost, co?“ řekla Růža. „Ale, prosím tě, neboj tak vážně, vždyť jsme sousedi.“ Řekla jsem jí na to a ona hned rejpal: „Jasně, jen sousedi.“ „Že ti dělá radost dělat si legraci z toho, že se mi někdo líbí. Ach jo.“ Já jsem zčervenala jak rajče a musela se s ní rozloučit a jít vyvenčit Azora. Šla jsem se psem na louku, a tam jsem si sedla do trávy a přemýšlela nad tím, co mi řekla Růža. Když jsem tak přemýšlela, ukápala mi slza. Vtom za mnou hned doběhl Azor, lehl si mi do klína a chtěl podrbat za ušima. Ale otočil se mi v klíně tak nešikovně, že mě shodil do trávy a já se musela začít smát: „Azore, co zas vyvádíš?“ Pes se na mě provinile podíval a já ho musela ujistit, že neudělal nic špatné, a že se na něj nezlobím: „Ale no tak, já vím, žeš mi chtěl udělat radost.“

Hned jak jsem se vrátila domů, volala na mě má sestra Alex, že musím hned za tetičkou Jaruškou, která s námi bydlí. Ale když jsem přiběhla k ní do pokoje, už bylo pozdě. Hned jak jsem viděla její mrtvé staříčké teličko, rozbušilo se mi srdce a z očí se mi linuly slzy.

Dalších pár dní pro nás bylo těžkých, ani ven se mi chodit nechtělo. Za několik dní měla tetička pohřeb s hromadou lidí. Jen co jsem vešla do kostela, sevřelo se mi hrdlo a já už nemohla mluvit. Tenkrát to bylo poprvé, kdy jsem pochopila, že něco začne a to, co začne, MUSÍ skončit. Každá pohádka nemá dobrý konec. Když jsem to řekla Alex, tak se mnou nesouhlasila: „Helí, každá dětská pohádka má dobrý konec.“ „Alíku, a co pohádka o koblížkovi?“ řekla jsem jí. „Tetička není žádný koblížek a teď už je v nebičku a nic ji nebolí.“ S tím měla pravdu a já už se s ní raději nehádala. A když se mi po ní zastesklo, řekla jsem si, že už jí je dobře, nic ji nebolí a je v nebičku.

Ve výtvarkách je legrace a pokaždé se tam moc těším. Začínáme s paní učitelkou plánovat první výstavu. Po tom, co jsme sáhodlouze vybírali datum, kdy konečně budou moct všichni, nám odlehlo a šli jsme domů z o půl hodinu prodloužené výtvarky. Všichni jsme měli radost, že tam budeme skutečně všichni.

O dva měsíce později se měla konat slibovaná výstava. Bylo vše dokonale připravené a mně stačilo se jednou vyspat a byl tu ten důležitý den. Vše bylo super a já měla ohromnou radost. Jenže radost vystřídala noc stravená s hlavou v záchodě. Bylo mi hrozně zle. Jen co jsem usnula, musela jsem rychle běžet, abych to pak nemusela uklízet. Vždy za mnou rychle doběhl Azor a sedl si vedle mě. Dával na mě pozor. Po této noci následoval ten očekávaný den, jenže mně bylo pořád zle a byla jsem neskutečně vyčerpaná a unavená. A ačkoliv jsem se snažila, nebyla jsem schopná už ani sama přejít z místnosti do místnosti, protože se mi

otočila hlava a podlamovala kolena. Za celý den jsem do sebe nedostala víc než trochu čaje a pár piškotů. Bylo mi hrozně smutno a jedinou radost mi teď dělal Azor, který spokojeně ležel vedle mě a dělal mi společnost do té doby, než ho šla Alex vyvenčit.

Druhý den mi nebylo o moc lépe. Ještě to bylo mnohem horší. Přes noc jsme nechali Azora na zahradě v boudě, jenže někdo nechal pootvěřená vrata a on vyběhl ven a srazilo ho auto. Možná si teď říkáte, že je nemožné, aby vám odešla blízká osoba, a když se z toho konečně vzpamatujete, tak propásnete důležitý den výstavy a den potom zemře váš domácí mazlíček, ale tím moje štěstí na špatné události nekončilo.

Po pár dnech jsem se konečně vyhrabala z postele a šla znovu do školy. Skoro vše jako by byla dávno zakončená, *ne zrovna nejlepší pohádka*. Jako každé pondělí jsme hned první hodinu dostali od paní učitelky cumlací PCR test na Covid. Jinak bylo vše fajn a den probíhal celkem v klidu, až na to, že jsme psali test ze zeměpisu. V pondělí jsme výsledky testů nedostali a museli jsme si počkat na další den. Ještě toho večera jsem se pečlivě připravila na test do němčiny a doufala jsem, že to nepokazím, protože se měly uzavírat čtvrtletní známky a já si to nechtěla poslední známkou pokazit.

Ráno jsem vstala a začala na mě lézt nějaká rýma. Říkala jsem si, že to určitě nic zvláštního nebude. Dnes do třídy nepřišla Růžena, asi jí bylo zle. Přišli jsme do třídy a nečekaně za námi přišla třídní učitelka, že si jen tak „králíkům pro radost“ uděláme antigenní test. V tu ránu jsem věděla, že to skutečně není dobrý nápad. Když jsem se rozhlédla po třídě, zjistila jsem, že nejsem jediná, co si to myslí. S Nadou se nám střetly pohledy, asi proto, že i ona měla silnější rýmu a já už na sobě taky pocítovala, že budu potřebovat další kapesník. Dali jsme se do testování. Jemně jsme uchopili vatovou tyčinku, zalechtali jsme se s ní v jedné dírce, pak v druhé, nabrali jsme slušnou dávku holubů a dali do již připraveného roztoku a zamíchali. Chvilí jsme se cítili úplně jako naše paní učitelka z chemie, která má vždy radost, že se cukr rozpustí ve vodě. Poté jsme dali dvě kapky roztoku do té věci, co to má vyhodnotit. Zahráli jsme si na našeho pana učitele fyziky, který je pro změnu radostí bez sebe, když voda teče dolů. Chvilka hrůzy započala. V tu chvíli se Naďa ozvala: „Je to v kýblu.“ Já pozorující svůj test a doufající, *i když už teď cítím, že je to v háji*, se modlím za to, aby to vyšlo tak, že jsem zdravá. Začnou se mi klepat ruce. Po pár sekundách se voda rozeběhne a začne vybarvovat test a hádejte, jak to dopadlo? Jsem POZITIVNÍ. „Naďo, neboj, nejsi sama,“ řeknu s vyděšeným výrazem na tváři. V tu chvíli jsem věděla, že mě nic nezachrání. Nikol se na mě podívá, jako kdyby jí právě přejeli křečka. Ona měla výjimečné štěstí a byla negativní, což moc nechápu, protože v pátek jsme svačily já, Růža, Naďa, Saxana a ona u jednoho stolu tak, jako každou velkou přestávku. Hned po hodině si pro nás přijeli rodiče a jeli jsme domů čekat, co udělají PCR testy ze včerejšího dne.

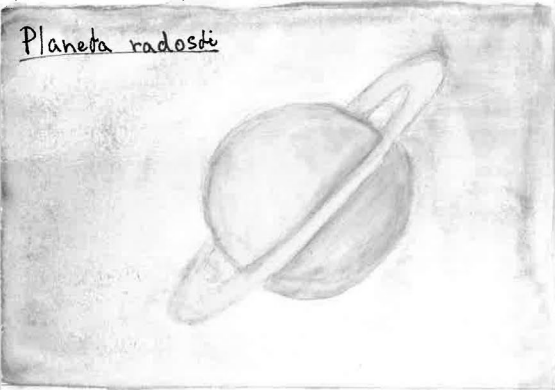
Doma mě uklidili do nejmenšího pokoje v domě a tam jsem měla čekat do večera, než se dozvíme přesnější situaci. Já si tam mezitím uklidila a snažila se psychicky připravit na to, že zde asi strávím dva týdny v kuse bez toho, abych viděla kohokoliv z blízkých nebo kamarádů.

Večer jsem se dozvěděla, že jsem skutečně pozitivní a měla jsem všeho plné zuby. Radost mi nedělal nic a ani nemohlo. Azor je mrtvý a jediná kočka, kterou máme, za mnou nemůže, protože ona by to taky mohla dostat. A tak jediné myšlenky, že nějaká radost ještě existuje, mi připomínala Růža, protože jsem si s ní volala dvě hodiny.

Po několika dnech je mi hrozně. Ne po zdravotní stránce, to mám pouze silnou rýmu, ale uvnitř to je něco strašného. Když vzpomínám, chce se mi brečet. A když nevzpomínám, nudím se tak, že jsem se začala učit šachy. S rodiči se vidím jen když jdu na záchod, když mi donesou jídlo a čaj, anebo když spolu online hrajeme šachy. S Alíkem na sebe přes zeď ťukáme na dobrou noc, a to je tak vše. S holkami si občas zavoláme nebo napíšeme, ale stejně se mi po nich stýská.

Jen díky tomu, že těch posledních pár dnů se snažím, i když mi to vždy nejde, najít něco, COKOLIV, co mi třeba jen na malou chvíli udělá radost, neztrácím naději. Ti z vás, kteří jste v podobné, anebo dokonce mnohem horší situaci, držte se. Pokud já přežiju být další týden odříznutá od světa, i když vím, že za zdí je má rodina, kterou mám hrozně ráda a dočista se z toho nezblázním, *i když už teď mi trochu hra-be*, vy dokážete cokoli, když budete věřit a na všem hledat to, co vám dělá radost a tvoří vás šťastnými.

1. Když je vše na co si vzpomenu. Na kuličce
Planeta mišes přilebit a rozhodnout si náladu

2. smutek
ráno jsem se
vzbudila smutná
a vyčerpána...

4. Miko: pojď se mnou

5. večer jsem
do kuličce umístila
se svou vojíčka...

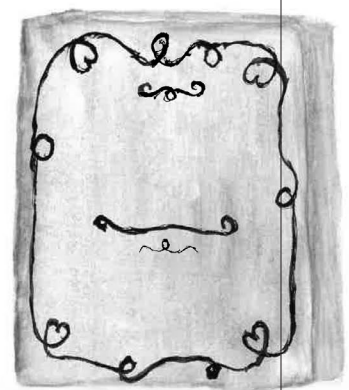

Miko. Když najdeš vše
která si myslíš,
že by ti sdělila
radost

vše obor svého života a
se zemi vyjela sllá
nikomu

8. vybrala jsem si kuličku knihy

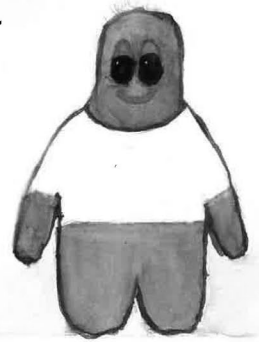
7.

3. Miko

Letěla jsem na planetu radosti
a poslala kuličku svoji
s jménem Miko

...ale dostala jsem
nápad

6.

knihy...

rády jsem jí
přičela milá
jsem...

9. radost

Návod na šťastný život

Karolína Horková, 8. třída ZŠ F. Horenského Boršice

*Co je vlastně ten „návod na šťastný život“? Vymyslel ho snad někdo? Jsou to pravidla, kterých se musí-
me držet? Je to věc, osoba nebo čin? Dává nám nějakou jistotu, že bude líp? Zaslouží si ho každý? Co když
tento „návod“ selže? Existuje náhradní řešení?*

„Maríno, pojď do jídelny,” zavolá mě jedna z vychovatelek. Sejdou schody a sednu si k jednomu z velkých stolů k ostatním dětem. Jsem od mala v dětském domově. Své rodiče neznám. Ani si je nepamatuji, jen vím, že se mě vzdali z důvodu, že se o mě nemohli postarat. Poté, co dožvákám poslední sousto, se vrátím po schodech zpátky do pokoje. Lehnu si na postel, která není až tak měkká a zahledím se na strop nade mnou. Je pokrytý různými skvrnami. Hlavou mi proletí myšlenka, kdy se tady asi naposledy malovalo. Myšlenku zaženu a vstanu z postele, přesunu se k oknu a otevřu ho. Pozoruji lidi, kteří většinou chodí okolo našeho domova každý den. Některé ale naopak vidím poprvé. Zajímalo by mě, kam jdou. Některé znám z vyprávění ostatních holek a občas něco zaslechnu od vychovatelek.

Každý den těsně po obědě tudy chodí žena s kočárkem, jen aby uklidnila své dítě. Ten křik je opravdu příšerný a raději okno zavírám. Nikdy jsem ji neviděla jít s partnerem. Možná žádného nemá nebo se o to dítě nezajímá. Většinou se podívá do oken dětského domova. Třeba by chtěla učinit nějaké dítě šťastným. Třeba by mu chtěla dát pocit jistoty a zázemí. Naopak mě ale děsí představa, že by své dítě chtěla odložit do dětského domova, protože si myslí, že by mu zde bylo líp. Možná se cítí jako špatná matka, protože jí nikdo nedal návod, jak se o dítě postarat. Žena však brzy zmizí z mého dohledu a já dál pozoruji lidi na ulici.

Všimnu si staršího páru, který sedí naproti přes silnici na lavičce. Společně si užívají důchodového věku a odpočinku ve svém stáří. V tuto chvíli jsou vděční za toho druhého. Tvoří opravdu hezký pár. Ti dva nejspíš tajemství šťastného života objevili. Přeji si, abych našla životní lásku stejně jako oni.

Pod okny naopak prochází starší, sklíčená a osamělá paní. V rukou drží igelitové tašky. Odhaduji, že byla nakupovat. I na tu dálku si všimnu, že v jedné z těch tašek jsou kočičí konzervy. Jde o „bláznivou Betty,” tak jí říkají holky ze třetího patra. Prý má dům plný koček a kdo údajně vstoupí do domu, tak se už nevrátí. Ví, že jde jen o hloupé řeči. Myslím si, že ta paní je naprosto úžasná, protože podle vychovatelek zachraňuje kočky, které žijí na ulici a nemají majitele.

Žena zmizí z mého zorného pole a objeví se v něm černovlasý kluk. Prochází tudy každé ráno a odpoledne. Nejspíš touto cestou chodí do školy. Dnes za sebou táhne malou blondatou holčičku. Zastavil se uprostřed chodníku, protože holčičce upadl její plyšový medvídek. Zvedl svůj zrak vzhůru až ke mně. Nemůžu si pomoci, stále na něm visím pohledem. Po chvíli se proberu a zamávám mu. On mi mávne nazpět a usměje se. Náš oční kontakt přerušila holčička, která ho zatahala za rukáv mikiny. Vytrhne se jí a rukama naznačí, abych to okno otevřela. „Jak se jmenuješ?” křikne na mě. „Marína,” křiknu na něj zpátky. „Počkáš tě za rohem na hřišti, Maríno,” naposledy se na mě podívá a odejde.

Nepřemýšlím a běžím po chodbě, abych co nejrychleji našla nějakou vychovatelku. „Mohla bych jít ven?” zeptám se vychovatelky, co stojí u schodiště. „Dobře, ale nejspíš v pět budeš zpátky,” ukáže na mě výhružně prstem. Jen kývnou hlavou a pokračuju dál v cestě. Doběhnu k brance dětského hřiště. On sedí na lavičce a hlídá tu malou holčičku. Sednu si vedle něj. „Ahoj,” pozdraví mě. Sjedou ho pohledem od hlavy až k patě a zase zpátky. Jeho rozčuchané černé vlasy doplňují světle modré oči, co vypadají jako oceán a na tváři mu hraje milý úsměv. „To je tvoje sestra?” zeptám se, abych navázala nějakou konverzaci. „Ano, nevlastní,” podívá se na ni. „Ty asi rodiče mít nebudeš, že?” zeptá se. „Každý máme rodiče. Jen ne všichni s nimi bydlíme,” odpovídám. Mlčí, protože neví, co říct. „To je mi líto. Já mám zase rodiče rozvedené,” řekne po chvíli ticha. „Jaké to je mít rozvedené rodiče?” Ano,

je to hloupá otázka. „Spolužáci říkají, že je fajn mít všechno dvakrát. Myslí tím narozeniny, Vánoce a podobné svátky. Mně to tak super ale nepřipadá. Vždy, když mě táta předává mámě, tak se pohádají. Poslouchám jen nadávky na toho druhého. Jediné, co je na tom fajn, tak že se mi každý věnuje individuálně, a proto mám více zážitků,” lehce se při poslední větě pousměje. „Jaké to je být v dětském domově?” zeptá se pro změnu on. „Není to tam tak špatné. Důležité je, že nejsem na ulici. Ale nemám moc kamarádů. Bavím se jen s pár lidmi z domova.” Vyruší nás blondatá holčička: „Já chci domů!” zatáhne kluka za rukáv mikiny. „Budu muset jít.” Při odchodu se ještě zastaví, naposledy si mě prohlédne a pak kluk bez jména odejde. Já se z lavičky také zvednu a pomalu se vracím zpět do dětského domova. Když přijdu do pokoje, tak si lehnu na postel a začnu zase přemýšlet...

*Návod na šťastný život neexistuje, protože jsme si svůj osud nevybrali. Každý jeden z nás žije napros-
to odlišně a ne všichni máme jednoduchý život. Nevíme, co se může stát za minutu, hodinu nebo den. Co
se může stát zítra, pozítří, za týden, měsíc nebo rok. Nikdo nám předem neřekl, jaké to bude, takže jsme
si ho nemohli naplánovat. Ani nikdo před námi to nevěděl, takže nemohl návod sepsat.*

*Je důležité si vážít zdraví a zdánlivých maličkostí jako je jídlo a vlastní postel nebo střecha nad hla-
vou, protože během okamžiku o všechno můžeme přijít. Je nepředstavitelné to všechno ztratit, že ano?
Teď si ale zkusme představit, že během minuty můžeme přijít o své nejbližší. Je to ještě horší představa
než ta, že bychom dnes v noci neměli kde spát.*

*Radost můžeme rozdávat i my tím, že se budeme starat a zajímat o své blízké. Každý den jim můžeme
vykouzlit úsměv na tváři, když jim věnujeme kousek svého času.*

Radost z kotěte

Viola Drobilová, 9. třída ZŠ Polešovice

Sedím v kuchyni a dívám se na kapky padající venku za oknem. Jedna kapka předhání druhou. První kapka má náskok, ale přeče ji ta druhá dohoni. Hnědé vlasy mi padají do očí a mám velký hlad. Maminka tu měla být s večerí už před půl hodinou, ale asi se zpozdlila. Seskočím ze židle, přejdu ke dveřím, obleču si bundu a nazuju si černé tenisky. Z poličky vezmu klíčky a už chci vyjít z bytu, když se otočím zpátky.

Už je to měsíc, co Belle utekla. Byla to malá, zrzavá kočka, kterou jsem dostala od babičky a dědy. Byla moje nejlepší kamarádka. Každou noc si zalezla vedle mě pod peřinu, když jsem si četla a každý den mě vyprovázela ke dveřím, když jsem šla do školy. A teď je pryč. Moc se mi po ní stýská a je tady strašně ticho a prázdnost.

„Ne, ne už to zase děláš. Musíš se soustředit a jít se aspoň na chvíli projít. Pamatuješ? Máš hlad, běž si koupit nějaké jídlo,” říkála jsem si v hlavě. Rychle jsem zavřela dveře a seběhla jsem pár schodů k hlavním dveřím. Než jsem se dostala před dům, rozpršelo se ještě víc, ale to mi nevadilo, měla jsem ráda déšť. Nevěděla jsem, na kterou stranu se mám vydat a tak jsem šla vpravo.

Stromy se ohýbaly do větru a listy padaly na nerovnou cestu. Byla zima, ale potřebovala jsem se najíst a myslet na něco jiného než na Belle. Procházím známým parkem a dostanu se k jedinému obchodu v okolí.

Vejdu dovnitř a vlna teplého vzduchu mě málem omráčí. Projdu obchodem k oddělení s pečivem a do papírového sáčku si vložím čokoládový croissant. Přejdu k pokladně a na pult postavím sáček s croissantem, paní mě projede pohledem a nepřijemným hlasem mi řekne: „Bude to deset korun.” Podám jí peníze a rychle vyjdu z obchodu.

Stoupla jsem si před obchodem a všimla si pána, který stál na rohu ulice a v ruce držel zvláštní šálu. Rozbalila jsem sáček s croissantem a zakousla jsem se do něj, ta lahodná chuť mi chyběla. Když jsem

se otočila, rozhodla jsem se, že se znovu podívám na toho pána, ale pán byl pryč a na zemi ležela jen ta jeho šála. Rychlým krokem jsem se vydala k místu, kde ležela šála, rozhlédla jsem se kolem, a když jsem ho uviděla zacházet za další roh, rychle jsem se rozběhla, abych mu tu šálu vrátila.

Hledala jsem ho asi deset minut, když jsem ho konečně uviděla, jak zachází do jednoho krámku. Aniž bych si to uvědomila, objevila jsem se v části města, kterou jsem vůbec neznala. Všude rostly stromy, i když jsme byli uprostřed města, a vzduch tu voněl svěže, úplně jinak než v každé jiné části města. Pomalu jsem se přiblížila ke krámku, chtěla jsem se dovnitř podívat oknem, ale okna byla zamířena, takže do nich nebylo vůbec vidět. Opatrně jsem vzala za kliku a otevřela jsem dveře. Když jsem vstoupila dovnitř, nemohla jsem se přestat dívat kolem sebe. Na každé policiče, skříní i na podlaže byly knihy, v květináčích, které visely od stropu, rostly květiny, o kterých jsem nikdy neslyšela. Ten pán seděl za dřevěným pultem a přehraboval se ve velké krabici. Až teď jsem měla šanci si ho pořádně prohlédnout.

Byl to starší pán, asi okolo sedmdesáti let, s úplně stříbrnými vlasy a jasně modrýma očima. Než jsem stihla něco říct, pán se zvedl a podíval se na mě. Zkoumavě si mě prohlížel, a tak jsem ze sebe musela něco dostat.

„Dobrý den, potkala jsem vás před obchodem a toto vám upadlo,“ natáhla jsem k němu ruku a podala mu šálu.

Nevěřicně na mě hleděl, ale šálu si vzal.

„Tak já už asi půjdu,“ řekla jsem nervózně a vydala jsem se ke dveřím.

„Ne, počkej,“ zavolal na mě. Otočila jsem se a zůstala jsem stát. „Za to, že jsi mi vrátila šálu, ti musím taky něco dát,“ otočil se na podpatku a odešel do dveří, které byly za pultem.

Dlouho jsem nic neslyšela, když se najednou ozvalo povědomé mňoukání. Hned se otevřely dveře a z nich vyšel pán s velkou červenou krabicí, na které byla nalepena zlatá mašle. Krabici mi podal a já jsem se nesměle usmála. „Děkuju, ale to nemuselo být.“

Celá nadšená jsem krabicí pomalu otevřela a z krabice se vynořila malá chlupatá hlavička, kterou jsem tak dobře znala. Vzala jsem kočku do rukou a pevně ji obejmula. „Teď už mi nikam neutečeš,“ zamumlala jsem jí do kožíšku.

Pán mi po tom vysvětlil, že ji našel promrzlou u obchodu, a tak si ji vzal domů a postaral se o ni. Byla jsem mu neskutečně vděčná a po dlouhém děkování jsem se vydala k domovu.

Když jsem dorazila domů, maminka byla celá bez sebe strachem, ale když viděla v mém náručí tu známou chlupatou kuličku, všechen strach z ní spadl. A obě jsme opět cítily neskutečnou radost.

Aby ze světa nevymizela radost

Lucie Kovářová, 9. třída ZŠ Vlčnov

Sešly jsme se v kavárně, ve které jsme se poprvé potkaly. Každá si sedla do svého křesla, tak abychom byly naproti sebe. Objednala jsem nám čaj. Sobě šípkový a jí brusinkový, jelikož byl její oblíbený. Když je přinesli, obě jsme se napily. Byly jsme promrzlé chladným listopadovým počasím. Začaly jsme se bavit o věcech, kvůli kterým jsme se po našem odloučení setkaly. Věděla jsem, že mě tato konverzace rozhodí, ale dlužila jsem jí to, protože ona byla ta, co mě podporovala, byla tu vždy pro mě, měla mě ráda. Byla se mnou v dobrém i ve zlém.

Dívala jsem se na dno šálku a nahrnuly se mi slzy do očí, mezitím co se ona dívala svýma zelenýma chladnýma očima na mě a promlouvala mi do duše.

„Podívej. Problém je v tom, že už se v tom dlouho plácáš. Představovala sis všechny situace, jaké mohly i nemohly nastat a pak ses bála, že se stane to nejhorší. Myslelas neustále jako melancholik. Měla jsem o tebe starost, ale byla jsem vyčerpaná. Vždycky jsem pro nás chtěla to nejlepší, ale nevím,

jestli sis to uvědomovala.“ řekla a já viděla, že chce pokračovat, ale raději vzala svůj čaj a napila se. Ona byla v našem vztahu ta, která nerada šla do hloubky. Bála se zacházet do detailů a raději mluvila zpřímá nebo své myšlenky nedokončovala.

Její slova mi začala vrtat hlavou, protože právě ona byla jedna z mála lidí, co viděla moje snažení, moji radost pro věc a věděla, že to samé vidím já v ní. Viděly jsme to, co ostatní neviděli, a líbilo se nám to. Možná to byly prvotní růžové brýle, což si ani jedna z nás nechtěla připustit.

Pár minut panovalo ticho. Nejspíš čekala na mou odpověď, ale já nemohla vydat ani hlásku. Zvedla se a šla si ještě pro koláč k čaji. Měla jsem deset minut k dobru na přemýšlení, co jí vlastně řeknu. Cítila jsem, jak mi pár kapek stéká po tváři.

Když přišla, odložila jsem čaj a navázala jsem na její myšlenku: „Problém byl v naší situaci, ne v mém myšlení. Celá republika šla do karantény a my spolu byly denně. Já se snažila furt pracovat na člancích a knize, no a tys distančně učila. Po celém dni, kdy jsme se snažily pracovat, jsem chtěla mít s tebou hezké chvílky. Dělat s tebou věci, které nás obě naplňovaly. Jít se projít do lesa, číst si s tebou, pít naše oblíbené čaje nebo prostě ležet a cítit se šťastně. Ale tys ztrácela chuť se mnou trávit čas. Ztrácela se z tebe radost a ačkoliv jsi to neviděla, snažila jsem se dělat všechno, abychom měly světlé chvílky. Začala jsem mít strach, co s námi bude dál. Byla a jsi můj svět a já nechtěla, aby z tebe vymizela radost, protože by to byla zkáza i pro mě. Chtěla jsem ti zlepšovat náladu, ale připadalo mi, že na mě nemá náladu, že tě otravuju. Dívala jsem se na tebe a viděla, jak jsi ze všeho znechucená a bylo mi jasné, že pauzu potřebuješ. Že potřebuješ klid a čas na sebe, ale chtěla jsem ti pomoci. Zachránit nás. Hledala jsem tolik způsobů...“

Rozbrečela jsem se. Sedla si na okraj mého křesla a přitiskla mi hlavu na její břicho. Rukou mi hladila vlasy. Snažila se mě utěšit a dařilo se jí to, protože věděla, co na mě platí.

Zavřela jsem oči a všechny slzy z očí se mi skutálely na svetr. Přemýšlela jsem a všechny dny v karanténě, kdy jsme byly izolované a utěšovaly se navzájem, protože jsme obě byly z té situace zoufalé a častokrát nevěděly co dělat, mi běhaly v hlavě. Utřela mi rukávem slzy, které ještě zůstaly na mé tváři. Obě nás to bolelo stejně.

Když jsme spolu byly dlouho, bylo to mezi náma jako na minovém poli. Obě jsme opatrně našlapovaly, snažily se vycházet si vsťfíc, aby jedna z nás nevybouchla. Ale přesto jsme občas udělaly krůček mimo a ačkoliv jsme explodovaly, nedokázaly jsme bez sebe dlouho vydržet. „Pro obě to teď bude lepší. Budeme mít čas na sebe, strávíme každá svátky se svou rodinou a pak bude všechno zase v normálu. Já v to prostě věřím.“ řekla a pořád mě držela, protože věděla, že pokud odejde, sedne si do svého křesla a já se jí podívám do těch nádherných očí, zase začnu brečet.

Chvilí jsem tiše seděla, přitisklá k jejímu břichu a zamyslela jsem se. „Co když to tak ale nemá být? Co když máme dělat něco pro to, aby to bylo mezi námi lepší? Nedovedu si připustit, že by nás dvě rozdělil nějaký virus, pandemie. Nechci si to ani představovat. To fakt chceš spoléhat na to, že všechno vyřeší čas? To do toho nechceš dát ani trochu úsilí? Nemrzelo by tě, kdyby skončilo to všechno, co nás dvě spojovalo?“ zase mi začaly téct slzy. Cítila jsem, že se na mě dívá. Nevěděla, co říct. „Nechci, aby z našeho světa vymizela radost,“ zvládla jsem dodat poslední větu.

Za okamžik spustila: „Ty mi ani trochu nevěříš, že mě to bolí. Chybí mi naše procházky, čtení, zpívání nebo společné malování obrázků. Chybí mi i věci, které se zdály naprosto obyčejné. Chybí mi vidět tě ráno rozespalou s rozčuchanými vlasy a velkou košilí. Chybí mi dělat ti snidani a vidět, že ti chutná. Chybí mi naprosto všechno a chci, aby to pokračovalo, ale nevím jak dál. Potřebuju pauzu od všech. Od všech lidí na téhle planetě. Bolí mě dennodenně slyšet a vidět zoufalé lidi, kteří už taky tuhle situaci nevládají. Nemůžeme z toho utéct. Tohle je svět, ve kterém před ničím neutečeš. Ale nechci aspoň, abych tohle přenašela na tebe. Bolí mě vidět, že se trápíš kvůli mě. Chci tě vidět šťastnou a ne, abys byla další z těch zoufalých lidí. Už vůbec, aby to bylo kvůli mě. Obě si přejeme to samé, ale najít kompromis bude složité, protože dokud nebudu v pořádku já sama, nebude v pořádku ani

náš vztah. Já ti ubližovat nechci, ale ty si o to vyloženě říkáš. Chceš se mnou být i přes to, že co chvíli vybuchnu, místo toho, abys byla v úkrytu a měla jistotu, že ti nic neublíží. Máš mě radši než sebe. Opravdu nechci, aby to mezi námi skončilo, a proto chci pauzu. Chci čas na sebe a dát se do pořádku, abych mohla dělat šťastnou i tebe,“ dokončila svoji myšlenku, napila se čaje a sedla si mi do klína tak, že pažemi objímala můj krk. Hlavu položila na mé rameno a já cítila, i přes tohle všechno její radost, bezpečí a štěstí.

Měla jsem strach ji opustit. I kdyby to mělo být na krátkou dobu. Přemýšlela jsem nad otázkami typu co by kdyby. Měla pravdu, když říkala, že vymyslím reálné i nereálné situace, ale já nechtěla ztratit svoje štěstí. Naši radost. Bála jsem se, že za ten čas, co spolu nebudeme, jí dojde, že je beze mě radši.

„My se zničíme,“ řekla do ticha.

„A není tohle to, o co tu jde?“ začala jsem. „Není to důvod, proč být spolu?“

Opět se rozhostilo ticho a obě jsme nad touhle větou přemýšlely.

Podívala jsem se jí do očí, vzala všechnu svou odvalu a promluvila jsem: „Nechala jsi mě zamilovat se do války a teď mě nutíš odejít. Před pár měsíci jsme spolu byly vzhůru do rána, protože jsme si chtěly povídat, usínaly jsme spolu a pomáhaly jedna druhé, ale teď pomoc nechceš. Jak se mám po tom všem rozloučit? I kdyby jen na krátkou dobu.“

Umlčela mě pusou. Protože věděla, že ji odejít nenechám. Věděla že udělám všechno pro to, abych ji neztratila. Aby z nás nevymizela radost. Aby nevymizela ze světa.

Radost

Lukáš Synčák, 8. třída ZŠ Šumice

Dnes vám budu vyprávět příběh o tom, jak najít radost. Co je to vlastně radost a co je to opravdová radost... Hezkého slunečného dne seděl jeden kluk na lavičce v parku. Právě tento kluk bude náš hlavní hrdina. Jmenuje se Honza, kamarádi mu často říkají John. Jedná se o třináctiletého kluka, který miluje, doslova zbožňuje, motorky. Není zajímavý pouze svým zájmem o motory, vůně benzínu a zápach věčně prodryftovaných gum, vyniká také svými vědomostmi, doslova a do písmene kraluje v matematice. Nenašli byste jedinou rovnici, se kterou by si nevěděl rady, a to je mu teprve třináct, zajímavé, co? Tak se může pochlubit mnohými medailemi a trofejemi, nebo také diplomy.

Dnes tu nejsme ale kvůli jeho úspěchům..

Honzu totiž už nějaký ten pátek něco trápí. A to něco je radost.

Vy si asi pravděpodobně říkáte: „Co radost, to sis asi něco spletl ne?“

Pro vaši informaci ne, nespletl, doopravdy má problém s radostí.

Vám to přijde jako hloupost, že?

Nemám pravdu?

Já si myslím a trochu tuším, že ano.

No, nicméně vám to musím vylíčit.

Položíme si základní otázku: „Co je to radost?“

Dle mého názoru je radost pro každého něco jiného. Pro někoho je to dárek, pro někoho je to výlet s přáteli a pro někoho (tím někoho myslím Honzu) není radost ničím.

Honza se skoro vůbec nesměje. Když se mu podaří test na jedničku, tak potichu řekne, že to byla náhoda. Asi jediná věc na tomhle obrovském světě, která mu aspoň nadzdvihne ten koutek nahoru, jsou už zmiňované motorky, bohužel to trvá jenom pár sekund. A co teď, když ani ten největší úspěch na světě mu nevykouzlí velký americký úsměv na jeho tváři?! Nechat ho v tom by nebylo správné!

„Musíme na to jít jinak!“ – přesně tahle slova si řekli jeho kamarádi a rodina.

Jenže Honza byl jako nedobytná pevnost, každý pokus o rozesmání nebo zaradování drtil jako šváby. Možná už jste si už dřív než já položili následující otázku: „Proč je Honza takový nevrlý, tichý, nenápadný?“

Abychom zjistili odpověď, musíme zabrousit více do minulosti...

Píše se den 15.4.2018 a malinký Honzik si s obrovským úsměvem vykračuje do školy. Ano, to je on! A znovu ano, usmívá se! Když nenápadně zamhouříte očka a podíváte se k jeho pravé ruce, zahlédnete kytici nádherných voňavoučkových červeňoučkových růží.

K čemu růže?

Nebojte se já nejsem o moc chytřejší než vy.

No, tak jdeme dál.

Honza ale nejde do své páté třídy, kam normálně chodívá. On míří do sedmičky.

To má jeho kamarád svátek?

Ne, nemá.

Ty růže jsou pro jeho nápadnici, ale tohle neskončilo jako z pohádky – dali si pusy a žili spolu až na věky. Tady to dopadlo hůř. Holka za růže poděkovala a začala se smát. Honza jen smutně koukal a pak přišla ta osudová chvíle. Ta holka mu kytku roztrhala, hodila mu ji do tváře a poslala ho pryč. Když odcházel, tak se mu všichni smáli.

Aha, už víme, odkud vítr vane.

Tahle situace se stala i mně a věřím, že i vám.

Od té doby se Honza pořád jenom mračí, odhání od sebe každého, kdo se mu snaží pomoci.

Jo... zlomené srdce se léčí dlouho, ale časem se to vyřeší! Tak proč tady ne?

Na tuhle otázku asi znám odpověď.

Měli jste někdy něco zlomeného nebo nějaký úraz?

Předpokládám, že asi každému se něco takového stalo. A co vám na to řekl doktor?

Budu hádat! – „Dáme to do sádry, ať je to v klidu.“

Klid, to je to slovo, které jsem hledal, bohužel, tady to moc v klidu nebylo.

Tady nastává ten problém, když ji máte zlomenou a budete ji zatěžovat, tak se taky nevyлéčí.

Naštěstí stejně uvažovala i Honzova maminka, která našla tu správnou odpověď. A netrvalo dlouho a maminka poprosila Honzu, ať si s ní promluví. Postupně se dostali až k jádru problému. Jakmile se o tomhle tématu začali bavit, tak se Honza zašklebil a utekl do pokoje s pláčem. Maminka se nevzdávala, věděla že tudy cesta nevede a pak ji něco napadlo. „Za týden jsou Vánoce, nechám ho týden v klidu a potom to udělám.“

A jak řekla, tak se i stalo. Týden uběhl jako voda a byl čas. Maminka společně s Honzou jeli někam, kde to Honza vůbec neznal. Zaparkovali u velkého žlutého domu. Po chvíli Honza zahlédl nápis „dětský domov.“ „Proč jdeme do dětského domova, mami?“ zeptal se Honza. „Pojd' a neptej se,“ důrazně mu odpověděla maminka. Když vešli dovnitř, po stranách byla spousta pokojů. Uprostřed herny byl stromeček a tam si hrály maličké děti. Maminka se usmála a řekla: „Milé děti, společně s mým synem Honzou jsme vám přinesli hračky, s kterými si už nehraje.“ Dětem se objevil úsměv na tváři a rozzářily se jim oči, a některé se i rozbrečely radostí. Maminka postupně rozdala jednotlivé hračky a společně s Honzou pozorovali děti, jak se radují a smějí. Maminka řekla Honzovi: „Podívej se, ty děti neměly v životě zrovna kliku, ale stejně se radují i z takových drobností. Tys to štěstí měl a promrháváš ho tím tvým škaředým úsměvem!“

A nemožné se stalo možným – Honza se rozzářil jako hvězda na nebi, zvedl své koutky nahoru a začal se usmívat. Potom k tomu přidal i pláč. V tu chvíli ho napadlo: „Největší radost je, když tu radost děláte ostatním.“

Od těch dob se Honza usmívá, raduje se a asi si navždy bude pamatovat ten okamžik, kdy poprvé udělal někomu radost.

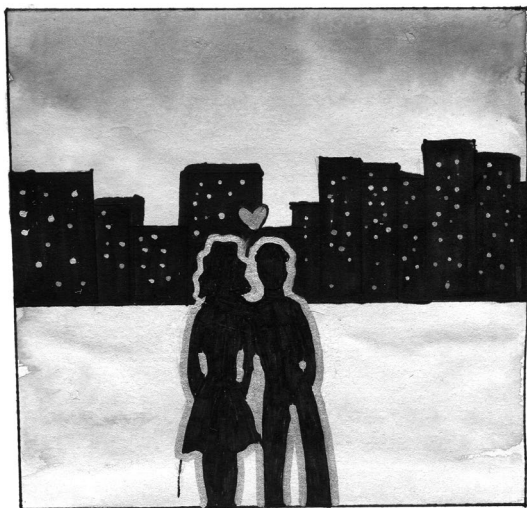
A co si z toho máme vzít my? Že to, co bylo, tak bude a nijak se to nesmaže, ale je jenom na tobě, jestli se budeš usmívat, radovat se, nebo se mračit. A až se budeš rozhodovat, tak popřemýšlej nad tím, zda se vzdát nebo nevzdat, vrátit se, nevrátit se.. Příliš se zaobíráme tím, co bylo, a tím, co bude... Existuje rčení: „Včerejšek je ten tam, zítřek nám není znám, ale dnešek, to je dar, tak si toho daru náležitě važ!”

Radost... co je radost?

František Šustek, 8. třída ZŠ Velehrad

Radost mám, když můžu jít do školy. Mám radost, když potkám paní učitelku Andrýskovou, pozdravím ji a ona se na mě usměje.

Také mám velkou radost, že mě paní asistentka chválí a dělá si ze mě legraci. Spolužáci mě mají rádi a spolu ve škole se moc zasmějeme.

ce Libris

Adéla Hastíková, 9. třída ZŠ Staré Město

Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2022

tentokrát na téma Aby ze světa nevymizela radost

Sborníček oceněných prací z literární a výtvarné soutěže

Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy

Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti v červnu 2022

Na obálce a diplomech je použita ex-libris Zuzany Husaříkové,

na pozvánkách je použita ex-libris Kateřiny Čoupkové

Náklad 120 ks

Brožovaný výtisk, neprodejné

Tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště

Děkujeme:

Město Uherské Hradiště, Jan Jagoš – HYGMONT čistící systémy Uherské Hradiště